

भविष्यवाणीचा आत्मा: मार्गदर्शन आणि शिक्षण

हबक्कूकच्या दोन पट्ट्या

Jeff Pippenger

2012-10-15

हबक्कूकच्या दोन पट्टिका १५ पैकी ३

प्रस्तावना: हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांचा पाया

या मालिकेचे नाव "हबक्कूकची दोन पट्ट्या" असे आहे. आतापर्यंत आपण १८४३ आणि १८५० च्या चार्ट्समधील काही विशिष्ट सत्ये घेत आलो आहोत; या टप्प्यावर त्यांचे बायबलनिष्ठ समर्थन करण्यासाठी नव्हे, तर एलेन व्हाईट यांनी या सत्यांना मान्यता दिली आहे हे प्रस्थापित करण्यासाठी. आमचा ठाम दावा असा आहे की, जर तुम्ही या पायाभूत सत्यांना नाकारता, तर तुम्ही त्याच वेळी भविष्यवाणीच्या आत्म्यालाही नाकारत आहात. सर्वप्रथम हे अधिकृतरीत्या नोंदवून ठेवण्याची आमची इच्छा आहे.

मिलराइट इतिहासाचा आणि मध्यरात्रीच्या आरोळीचा आढावा

आमच्या पहिल्या सादरीकरणात, आम्ही मिलराइट्सचा इतिहास, 1798 ते 1844 पर्यंतचे मार्गचिन्हे यांची रूपरेषा मांडली. आमच्या मागील सादरीकरणात, आम्ही विलंबकाळापासून 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी दार बंद होईपर्यंतच्या इतिहासाकडे अधिक बारकाईने पाहिले, आणि त्या काळाची ओळख मध्यरात्रीचा आक्रोश अशी केली. मध्यरात्रीचा आक्रोश इतिहासात एक्सेटर कॅम्प मीटिंगमध्ये, 12-17 ऑगस्ट, 1844 रोजी प्रवेशला, आणि 22 ऑक्टोबर, 1844 पर्यंत चालू राहिला. मार्च 1844 मध्ये आरंभ झालेला विलंबकाळ हा मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा आणि अशा लोकसमूहाला त्याचा संदेश जाहीर करण्यासाठी तयार करणाऱ्या शुद्धीकरण प्रक्रियेचा एक भाग आहे.

काल आम्ही हे तुमच्या हृदयांत व मनांत स्थापित करण्याची आशा बाळगली होती. देवाच्या वचनातील उशीराच्या काळाच्या सर्व उदाहरणांत जगाच्या अंताविषयीच भाष्य केलेले आहे. Ellen White, 1 Corinthians 10:11 वर भाष्य करताना, असे म्हणतात, "Each of the ancient prophets spoke more for our day than the days in which they lived." 1 Corinthians 10:11 मध्ये असे म्हटले आहे, "Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come." Millerites चा इतिहास हा जगाच्या अंतकाळी जे घडणार आहे त्याचाच इतिहास आहे. उशीराच्या काळासंबंधी असलेले बायबलमधील हे सर्व इतिहास, आणि त्यानंतर जे घडते, ते Millerite उशीराच्या काळात व Midnight Cry मध्ये काय घडणार होते याचे निदर्शन करतात. या गोष्टी आपण समजून घेतल्या पाहिजेत, कारण इतिहासाची पुनरावृत्ती होणार आहे.

२५२०: एलेन व्हाईट यांची अनुमोदनात्मक साक्ष

आम्ही या चार्टवरील पहिल्या मुद्द्याचा विचार करीत आलो आहोत, जरी आम्ही त्याचा फारसा उल्लेख केलेला नाही. आम्ही प्रथम जे तत्त्वज्ञान दाखवू इच्छितो, आणि ज्याला एलेन व्हाईट स्पष्टपणे मान्यता देते, ते म्हणजे 2520. पहिल्या दोन सादरीकरणांची रचना आम्हाला येथे आणण्यासाठी करण्यात आली होती. उद्या सकाळी, आपण या चार्टवरील "Daily" चा विचार सुरू करू.

प्रभूच्या मार्गदर्शनाची आणि शिकवणीची आठवण

चला, *Life Sketches*, पृष्ठ 196 पासून सुरुवात करूया: “भविष्यासंबंधी आम्हाला कोणत्याही गोष्टीची भीती बाळगण्याचे कारण नाही, फक्त इतकेच की आपण प्रभूने आपले कसे मार्गदर्शन केले आणि आपल्या भूतकाळातील इतिहासात त्याने दिलेली त्याची शिकवण विसरू.” ख्रिस्ती व्यक्तीला भविष्यासंबंधी भीती बाळगण्यासारखी एकच गोष्ट आहे—मार्गावरून घसरून भरकटणे आणि नाश पावणे. ज्या गोष्टीबद्दल भय वाटले पाहिजे ती म्हणजे अनंत जीवन प्राप्त न होणे. येथे, सिस्टर व्हाइट म्हणतात की भविष्यासंबंधी आपल्याला कोणत्याही गोष्टीची भीती बाळगण्याचे कारण नाही, फक्त दोन गोष्टी वगळता. अॅडव्हेंटिझममधील *Spirit of Prophecy* मधील हा एक परिचित उतारा आहे; परंतु ती कोणत्या मार्गदर्शनाचा आणि कोणत्या शिकवणीचा उल्लेख करित आहे, याविषयी कोणी सविस्तर विवेचन करताना क्वचितच ऐकू येते.

आम्ही दाखवून देऊ की ती ज्या नेतृत्वाचा उल्लेख करते, ते मध्यरात्रीच्या घोषणेचा इतिहास आहे. मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या इतिहासात, विलंबकाळात, मध्यरात्रीच्या घोषणेचे आगमन व उद्घोषणा यांत, तसेच 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी दार बंद होण्यात, ख्रिस्त नेतृत्व करित होता. त्याने तो इतिहास अशा लोकसमूहाची निर्मिती व्हावी म्हणून नियोजित केला होता, की जो विश्वासाने त्याच्यासह परमपवित्र स्थानात प्रवेश करू शकेल. त्या विशिष्ट इतिहासाला, तसेच त्याच्या शिकवणींना, विसरण्याची भीती आपण बाळगली पाहिजे.

आम्ही दाखवून देऊ की मध्यरात्रीचा आक्रोश उत्पन्न करणारी एक विशिष्ट शिकवण होती. ती शिकवण ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी ऑटोमन साम्राज्याचा पतन नव्हती, आणि ना ती मृतांची अवस्था ही होती, जी मिलराइट इतिहासातील दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या इतिहासात आली. ती मिलराइट इतिहासातील एक विशिष्ट शिकवण होती, जिने मध्यरात्रीचा आक्रोश उत्पन्न केला, जिथे प्रभूने मार्गदर्शन केले; आणि भविष्याबद्दल आम्हाला भीती बाळगण्यास काहीही कारण नाही, फक्त एवढेच की आपण त्याचे मार्गदर्शन आणि त्याची शिकवण विसरू नये.

आम्ही असे सुचवितो की त्याच्या नेतृत्वाचे आणि त्याच्या शिक्षणाचे प्रतीक म्हणजे मध्यरात्रीचा आरोळा होय. आता एलेन व्हाइट यांच्या पहिल्या दर्शनातील हा उतारा पुन्हा वाचूया: “या मार्गावर अॅडव्हेंट लोक त्या नगराकडे प्रवास करित होते, जे त्या मार्गाच्या दूरच्या टोकाशी होते. मार्गाच्या सुरुवातीला त्यांच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश स्थापन केलेला होता, आणि एका देवदूताने मला सांगितले की तो मध्यरात्रीचा आरोळा होता. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर प्रकाशत होता, आणि त्यांच्या पावलांना उजेड देत होता, जेणेकरून ते ठेच लागू नयेत. जर त्यांनी आपल्या नजरा येशूकडे खिळवून ठेवल्या, जो त्यांच्या अगदी पुढे राहून त्यांना त्या नगराकडे नेत होता, तर ते सुरक्षित होते. परंतु लवकरच काही जण थकले, आणि म्हणाले की नगर खूप दूर आहे, आणि त्यांना अपेक्षा होती की ते त्यात यापूर्वीच प्रवेश केलेले असतील. तेव्हा येशू आपला गौरवशाली उजवा हात उंचावून त्यांना प्रोत्साहन देई, आणि त्याच्या हातातून एक प्रकाश निघे, जो अॅडव्हेंट समूहावर लहरत जाई, आणि ते ‘अल्लेलूया!’ असे उद्गारत. इतरांनी मात्र उतावळेपणाने त्यांच्या मागील त्या प्रकाशाचा इन्कार केला, आणि म्हणाले की त्यांना इतके दूरपर्यंत बाहेर काढणारा देव नव्हता.”

ते मध्यरात्रीच्या घोषणेचा इन्कार करित आहेत, आणि मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदर्भात ते असा युक्तिवाद करित आहेत की प्रभू त्यांना मध्यरात्रीच्या घोषणेमध्ये मार्गदर्शन करित नव्हता. ते मध्यरात्रीच्या घोषणेमधील देवाच्या मार्गदर्शनाचाच इन्कार करित आहेत. “त्यांच्या मागील प्रकाश विझून गेला, त्यामुळे त्यांचे पाय संपूर्ण अंधारात राहिले, आणि ते अडखळले; त्यांनी लक्ष्य आणि येशू यांचे दर्शन गमावले, आणि मार्गावरून खाली, खालच्या अंधकारमय व दुष्ट जगात पडले.”

परिस्थितीच्या संदर्भात मध्यरात्रीचा आक्रोश

2520 या विषयाकडे वळण्यापूर्वी त्याला संदर्भात ठेवण्यासाठी आपण मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या इतिहासाकडे पुन्हा एकदा पाहू.

दि ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, पृष्ठे 391-395 मधून: “जेव्हा प्रभूच्या आगमनाची प्रथम अपेक्षा करण्यात आली होती तो काळ, म्हणजे 1844 च्या वसंत ऋतूमध्ये, निघून गेला,”—हा विलंबाचा काळ, पहिली निराशा—“तेव्हा ज्यांनी त्याच्या प्रकट होण्याची विश्वासाने वाट पाहिली होती, ते काही काळ शंका आणि अनिश्चिततेमध्ये गुरफटले गेले. जगाने त्यांच्याकडे पूर्णतः पराभूत झालेल्यांप्रमाणे पाहिले आणि त्यांनी एखाद्या भ्रमाला कवटाळले होते, असे सिद्ध झाले आहे असे मानले; तरीही त्यांच्या सांत्वनाचा स्रोत अद्याप देवाचे वचनच होता. बरेच जण पवित्र शास्त्रांचा शोध घेत राहिले, आपल्या विश्वासाच्या पुराव्यांचे नव्याने परीक्षण करीत आणि अधिक प्रकाश प्राप्त करण्यासाठी भविष्यवाण्यांचा काळजीपूर्वक अभ्यास करीत राहिले.”

जर अनेकांनी असे केले, तर याचा अर्थ असा होतो की काही असे होते ज्यांनी तसे केले नव्हते. येथे “त्यांनी” असे म्हटलेले नाही; “अनेकांनी” असे म्हटले आहे—येथे दोन वर्ग आहेत. “त्यांच्या भूमिकेला समर्थन देणारी बायबलमधील साक्ष स्पष्ट आणि निर्णायक भासत होती. चूक होणे अशक्य असे चिन्हे ख्रिस्ताचे आगमन निकट असल्याकडे निर्देश करीत होती. पाप्यांच्या परिवर्तनामध्ये आणि ख्रिस्ती लोकांमध्ये आध्यात्मिक जीवनाच्या पुनरुज्जीवनामध्ये प्रभूचा विशेष आशीर्वाद प्रकट झाल्याने, तो संदेश स्वर्गाकडून होता, याची साक्ष मिळाली होती. आणि जरी विश्वासणाऱ्यांना त्यांच्या निराशेचे स्पष्टीकरण देता येत नव्हते, तरी त्यांच्या भूतकाळातील अनुभवामध्ये देवानेच त्यांचे मार्गदर्शन केले होते, याची त्यांना खात्री होती.

ज्या भविष्यवाण्या त्यांनी ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाच्या काळास लागू होत असल्याप्रमाणे मानल्या होत्या, त्यांच्याशी गुंफलेले असे शिक्षण होते, जे त्यांच्या अनिश्चितता आणि उत्कंठेच्या अवस्थेस विशेष अनुरूप होते, आणि त्यांना विश्वासात धीराने प्रतीक्षा करण्यास प्रोत्साहित करीत होते की जे त्यांच्या समजुतीस आता अंधकारमय होते, ते योग्य वेळी स्पष्ट केले जाईल.

त्या परिच्छेदात असे म्हटले आहे, “त्या भविष्यवाण्यांबरोबर परस्पर गुंफलेल्या, ज्यांना त्यांनी दुसऱ्या आगमनाच्या काळास लागू होत असल्याचे मानले होते” कोणत्या भविष्यवाण्या त्यांनी दुसऱ्या आगमनास लागू होत असल्याचे मानले? 2520, 2300, आणि 1335. त्यांनी असे मानले की या तिन्ही काल-संबंधी भविष्यवाण्यांचा शेवट 1843 मध्ये होतो, आणि तेच दुसरे आगमन होते.

या भविष्यवाण्यांमध्ये हबक्कूक २:१-४ मधील ही भविष्यवाणी होती: “मी माझ्या पहाऱ्याच्या जागेवर उभा राहीन, आणि बुरुजावर जाऊन उभा राहीन, आणि तो मला काय सांगेल हे पाहण्यासाठी, आणि मला जेव्हा दोष दिला जाईल तेव्हा मी काय उत्तर देईन हे पाहण्यासाठी दक्ष राहीन. आणि परमेश्वराने मला उत्तर दिले व म्हणाला, हे दृष्टान्त लिहून ठेव, आणि ते पट्ट्यांवर स्पष्टपणे लिहा, जेणेकरून जो ते वाचील तो धावत जाईल. कारण हा दृष्टान्त अद्याप नेमलेल्या समयीकरिता आहे; पण शेवटी तो बोलेल, आणि असत्य ठरणार नाही: जरी तो विलंब करीत आहे असे वाटले, तरी त्याची वाट पाहा; कारण तो नक्कीच येईल, उशीर करणार नाही. पाहा, ज्याचा आत्मा गर्वाने फुगला आहे तो त्याच्यामध्ये सरळ नाही: पण न्यायी मनुष्य आपल्या विश्वासाने जगेल.”

इ.स. १८४२ च्याच सुमारास, “दृष्टांत लिहा, आणि तो फलकांवर स्पष्ट करून लिहा, म्हणजे जो तो वाचेल तो धावेल,” अशी या भविष्यवाणीत दिलेली दिशा चार्ल्स फिच यांना दानियेल आणि प्रकटीकरण यांतील दृष्टांतांचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी एक भविष्यसूचक तक्ता तयार करण्यास प्रवृत्त झाली. या तक्त्याचे प्रकाशन हबक्कूक याला दिलेल्या आज्ञेची पूर्तता मानले गेले. तथापि, त्याच वेळी, दृष्टांतांच्या सिद्धीमध्ये एक उघड विलंब—एक थांबण्याचा काळ—याच भविष्यवाणीत मांडलेला आहे, हे कोणीही लक्षात घेतले नाही. निराशेनंतर हे वचन अत्यंत अर्थपूर्ण वाटू लागले: “कारण दृष्टांत नेमलेल्या काळासाठी आहे, पण शेवटी तो बोलेल, आणि खोटे ठरणार नाही; जरी तो विलंब करील, तरी त्याची वाट पाहा; कारण तो नक्कीच येईल, तो उशीर करणार नाही. . . . न्यायी मनुष्य आपल्या विश्वासाने जगेल.”

१८४३ चा आलेख आणि भविष्यवाणीचा आत्मा

तुम्ही नियमित कार्य करता की अनियमित कार्य—Ellen White यांनी अनुक्रमे कॉन्फरन्सचे कार्य आणि स्वावलंबी कार्य यांसाठी वापरलेल्या संज्ञा—याला काहीही महत्त्व नाही. तुम्ही Adventism मधील आघाडीच्या स्वावलंबी सेवाकार्याकडे जा किंवा General Conference कडे अथवा Biblical Research Institute कडे जा, जर तुम्ही त्यांना 1843 Chart विषयी विचारले, तर ते म्हणतील, “या Chart मध्ये पुष्कळ चुका आहेत.” या Chart वरील काही आकड्यांतील “एका चुकीवर” प्रभुने आपला हात धरून ठेवला होता, असे म्हणणाऱ्या Ellen White यांच्याशी ते असहमत आहेत.

परंतु ते स्वतःलाही देवाच्या वचनाच्या विरोधात उभे करतात. हबक्कूकमध्ये असे म्हटले आहे की हे दर्शन “... खोटे ठरणार नाही.” पायोनियरांनी 1843 च्या चार्टवर जे दर्शन ठेवायचे होते, आणि त्यांनी तसे केलेही, ते हबक्कूक 2 ची एक पूर्तता आहे. हेच ते दर्शन होते जे त्यांनी या चार्टवर ठेवायचे होते, आणि हबक्कूक 2 म्हणते की हे दर्शन “... खोटे ठरणार नाही.” म्हणून, जेव्हा तुम्ही म्हणता की हा चार्ट “चुकांनी भरलेला” आहे, तेव्हा तुम्ही भविष्यवाणीच्या आत्म्याला आणि बायबलला या दोघांनाही विरोध करता.

यहेज्केलाच्या भविष्यवाणीतील एक भाग देखील विश्वासणाऱ्यांसाठी सामर्थ्य व सांत्वनाचा स्रोत ठरला: “परमेश्वराचे वचन मला झाले की, मनुष्यपुत्रा, इस्राएल देशात तुमच्यात ही कोणती म्हण प्रचलित आहे की, दिवस लांबत आहेत, आणि प्रत्येक दृष्टान्त निष्फळ ठरतो? म्हणून त्यांना सांग, प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो, . . . दिवस जवळ आले आहेत, आणि प्रत्येक दृष्टान्ताचा परिणामही. . . कारण मी बोलेल, आणि जे वचन मी बोलेल ते पूर्ण होईल; ते अधिक लांबविले जाणार नाही.’ ‘इस्राएल घराण्यातील लोक म्हणतात, तो जो दृष्टान्त पाहतो तो अनेक दिवसांनंतरचा आहे, आणि तो दूरच्या काळांविषयी भविष्य सांगतो. म्हणून त्यांना सांग, प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो; माझ्या कोणत्याही वचनास यापुढे विलंब होणार नाही, परंतु जे वचन मी बोललो आहे ते सिद्धीस जाईल.” यहेज्केल 12:21-25, 27, 28.

उपासकांचे दोन वर्ग

हे लक्षात घ्या की ती उपासकांच्या दोन वर्गांविषयी बोलत आहे. ती म्हणते की जेव्हा ही निराशा आली, तेव्हा पुष्कळांनी भविष्यवाण्यांचा अभ्यास चालू ठेवला, यावरून असे सूचित होते की असा एक वर्ग होता ज्याने तो पुढे चालू ठेवला नाही. या दोन वर्गांतील भेदाविषयी आपल्याला अधिक प्रकाश मिळेल.

हबक्कूक 2:1-4 याची पूर्तता म्हणजे हा 1843 चा चार्ट आणि 1850 चा चार्ट होय. हबक्कूकमध्येही, 4 व्या वचनात असे म्हटले आहे की धर्मी मनुष्य आपल्या विश्वासाने जगेल, आणि ज्याचे हृदय उन्मत्त झाले आहे तोही. येथे उपासकांच्या दोन वर्गांचे वर्णन केले आहे. मध्यरात्रीच्या घोषणेचा इतिहास उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करतो, आणि त्या दोन वर्गांना हबक्कूकमध्ये संबोधित केले आहे.

पुढील परिच्छेदात, हबक्कूक २ आणि यहेज्केल यांचा उल्लेख केल्यानंतर, ती वर्गांपैकी एका वर्गाची ओळख करून देते: “वाट पाहणारे.” हे वाट पाहणारे कोण आहेत? ते दानियेल १२ पूर्ण करणारे आहेत: “धन्य तो जो वाट पाहतो आणि १३३५ पर्यंत पोहोचतो.” हा वर्ग म्हणजे वाट पाहणारे.

प्रतीक्षा करणारे आनंदित झाले; कारण त्यांचा असा विश्वास होता की जो आरंभापासून अंत जाणतो, त्याने युगानुयुगांकडे दृष्टी टाकून, त्यांच्या निराशेचा पूर्वानुमान करून, त्यांना धैर्य व आशेची वचने दिली होती.

आमच्याशी एका भगिनीने संपर्क साधला; ती काही वर्षांपासून पूर्व युरोपातील एका देशात कार्य करित होती. ती मूळची तेथीलच होती, नंतर अमेरिकेत गेली, आणि जेव्हा तिला हा संदेश समजला, तेव्हा ती पुन्हा परतली. तिला विरोधाला सामोरे जावे लागले आहे; तिच्या पूर्वीच्या चर्चपरिवाराने तिच्याविरुद्ध तिच्या देशातील नेतृत्वाशी संपर्क साधून “तिच्यासाठी दार बंद करावे” असा प्रयत्न केला आहे. अलीकडे, प्रभूने तिच्यासाठी हा संदेश समूहांना सांगण्याचे दार उघडले.

आज सकाळी तिने लवकर फोन करून सांगितले की एक अडथळा वाहतुकीचा होता. या संदेशाचा प्रवास करून प्रसार करण्यासाठी त्यांना एका गाडीची आवश्यकता होती, परंतु त्यांच्याकडे निधी नव्हता. ते या ठिकाणी पोहोचताच, प्रभूच्या प्रेरणेने अंतःकरणाला स्पर्श झालेल्या अमेरिकेतील मित्रांनी गाडी खरेदी करण्याइतका पैसा पाठविला.

निराश झालेल्यांना हाच प्रकारचा अनुभव येत होता. ते निराश झाले होते, परंतु प्रभुने त्यांना प्रोत्साहन देण्यासाठी शास्त्रांकडे नेले आणि म्हणाले, “ही निराशा माझ्या मार्गदर्शनाखालीच झाली आहे. फक्त पुढे चालत राहा.”

अशा प्रकारच्या पवित्रशास्त्रातील उताऱ्यांनी त्यांना धीराने प्रतीक्षा करण्याचा आणि देवाच्या वचनावरील आपला विश्वास दृढपणे धरून ठेवण्याचा उपदेश केला नसता, तर त्या परीक्षेच्या क्षणी त्यांचा विश्वास ढळला असता.

दहा कुमारिकांचे दृष्टान्त आणि विलंबाचा काळ

लक्षात घ्या की सिस्टर व्हाईट दहा कुमारींच्या दृष्टांताला हबककूक २ शी कसा जोडतात, कारण या दोन्ही ठिकाणी विलंबाचा काळ आणि उपासकांचे दोन वर्ग यांविषयी चर्चा केली आहे.

मत्तय २५ मधील दहा कुमारींचा दृष्टान्त देखील अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचे चित्रण करतो. मत्तय २४ मध्ये, आपल्या येण्याचे चिन्ह आणि जगाच्या अंताविषयी आपल्या शिष्यांनी विचारलेल्या प्रश्नाच्या उत्तरात, ख्रिस्ताने आपल्या पहिल्या आगमनापासून दुसऱ्या आगमनापर्यंत जगाच्या आणि मंडळीच्या इतिहासातील काही अतिमहत्त्वाच्या घटनांकडे निर्देश केला; म्हणजे, यरुशलेमचा नाश, मूर्तिपूजक आणि पोपशाही छळांखाली मंडळीची महान क्लेशावस्था, सूर्य व चंद्र यांचे काळवंडणे, आणि ताऱ्यांचे पडणे. यानंतर त्याने आपल्या राज्यात येण्याविषयी सांगितले, आणि त्याच्या प्रकट होण्याची वाट पाहणाऱ्या सेवकांच्या दोन वर्गांचे वर्णन करणारा दृष्टान्त सांगितला. २५ वे अध्याय या शब्दांनी आरंभ होतो: “तेव्हा स्वर्गाचे राज्य दहा कुमारींसारखे होईल.” येथे शेवटच्या दिवसांत जगणारी मंडळी दृष्टीस आणली आहे,” —आता, ती हे मिलराइट इतिहासाला लागू करीत आहे, परंतु ती काय म्हणत आहे ते लक्षात घ्या—“येथे शेवटच्या दिवसांत जगणारी मंडळी दृष्टीस आणली आहे,” —“शेवटच्या दिवसांत जगणारी मंडळी” कोण आहे? ती आपणच आहोत.

अध्याय २४ च्या शेवटी ज्या गोष्टीकडे निर्देश केला आहे तीच ही आहे. या दृष्टांतात त्यांच्या अनुभवाचे स्पष्टीकरण पूर्वेकडील विवाहातील घटनांद्वारे केले आहे. “तेव्हा स्वर्गाचे राज्य दहा कुमारिकांसारखे ठरेल; त्यांनी आपल्या दिवट्या घेतल्या आणि वराला भेटण्यास बाहेर गेल्या. त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या आणि पाच मूर्ख. ज्या मूर्ख होत्या त्यांनी आपल्या दिवट्या घेतल्या, पण आपल्याबरोबर तेल घेतले नाही; परंतु शहाण्यांनी आपल्या दिवट्यांबरोबर आपल्या भांड्यांत तेल घेतले. वरास उशीर होत असल्यामुळे त्या सर्व डुलक्या घेऊ लागल्या आणि झोपल्या. आणि मध्यरात्री हाक झाली, पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर या.”

पहिल्या देवदूताच्या संदेशाने जशी घोषणा केली होती, त्यानुसार ख्रिस्ताचे आगमन वराच्या येण्याने प्रतिक्रियात्मक रीतीने दर्शविले गेले आहे, असे समजले गेले. त्याच्या लवकर येण्याच्या घोषणेअंतर्गत घडलेले व्यापक सुधारणाकार्य कुमारिकांच्या बाहेर पडण्यास अनुरूप होते. या दृष्टांतात, मत्तय २४ प्रमाणेच, दोन वर्ग दर्शविले आहेत. सर्वांनी आपापले दिवे, म्हणजे बायबल, घेतले होते आणि त्याच्या प्रकाशाने वराला भेटण्यास बाहेर पडले होते. परंतु मूर्खांनी तेलाविना आपले दिवे घेतले, तर शहाण्यांनी आपल्या पात्रांत तेल घेतले. शहाण्यांनी देवाची कृपा—पवित्र आत्म्याची पुनर्निर्मिती करणारी, प्रकाश देणारी सामर्थ्य—प्राप्त केली होती; ज्यामुळे त्यांचे वचन त्यांच्या पायांसाठी दिवा ठरले. सत्य जाणून घेण्यासाठी त्यांनी पवित्र शास्त्रांचा अभ्यास केला आणि हृदय व जीवन यांच्या पवित्रतेचा उत्कटतेने शोध घेतला. यांना वैयक्तिक अनुभव आणि देवावर व त्याच्या वचनावर असा विश्वास होता, जो निराशा आणि विलंब यांमुळे उलथवून लावला जाऊ शकत नव्हता. इतर जण केवळ आवेगाने चालले, आपल्या बंधूंच्या विश्वासावर अवलंबून राहिले, चांगल्या भावना यांत संतुष्ट राहिले; परंतु त्यांच्यात सत्याचे सखोल आकलन किंवा कृपेचे खरे कार्य नव्हते. ते विलंब आणि निराशा यांसाठी तयार नव्हते. परीक्षा आल्या तेव्हा त्यांचा विश्वास ढासळला, आणि त्यांचे दिवे मंद जळू लागले.

“वर उशीर करीत असता,”

वर कधी विलंबला? २२ मार्च, १८४४. तो विलंब करीत आहे. आता काय घडणार आहे? हे दोन वर्ग प्रकट होणार आहेत.

जेव्हा आपण मध्यरात्रीच्या घोषणेला विसरतो आणि खालील दुष्ट जगाकडे जाणाऱ्या मार्गावरून भरकटतो, तेव्हा आपण सुवार्तेला समजत नाही हे प्रगट होते. सनातन सुवार्ता ही ख्रिस्ताची अशी कार्यवाही आहे की, परीक्षाकारी भविष्यवाणीच्या संदेशाच्या आधारे तो उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करतो. विलंबाच्या काळापासून दार बंद होईपर्यंत, हाच सनातन सुवार्तेचा परमोच्च बिंदू आहे. येथे प्रभु विलंबाच्या काळातील दोन वर्गांना घेतो, त्यांना स्वतःबरोबर न्यायात नेण्याचा प्रयत्न करीत, आणि त्यांच्याकडे खरोखर तेल आहे की नाही हे सिद्ध व्हावे म्हणून त्यांना एका परीक्षेच्या प्रक्रियेतून घालतो. हे ख्रिस्ताच्या त्या कार्याचे परमोच्च स्वरूप आहे ज्यामध्ये तो सोन्याला भेसळीतून, गव्हाला तणांपासून, शहाण्यांना मूर्खांपासून वेगळे करतो.

“वर तर विलंब करीत होता, तोपर्यंत त्या सर्व डुलक्या घेऊ लागल्या व झोपी गेल्या.” वराच्या विलंबाने प्रभूच्या अपेक्षित आगमनकाळाचा निघून जाणे, त्यानंतरची निराशा, आणि झाल्यासारखा भासणारा उशीर, हे दर्शविले आहे. या अनिश्चिततेच्या काळात वरवरचे आणि अर्धहृदयी लोक यांची आस्था लवकरच डळमळू लागली, आणि त्यांचे प्रयत्न शिथिल होऊ लागले; परंतु ज्यांचा विश्वास बायबलच्या वैयक्तिक ज्ञानावर आधारलेला होता, त्यांच्या पायांखाली अशी खडकासारखी भक्कम पायाभरणी होती की निराशेच्या लाटा तिला वाहून नेऊ शकल्या नाहीत. “त्या सर्व डुलक्या घेऊ लागल्या व झोपी गेल्या;” एक वर्ग निष्काळजीपणात आणि आपल्या विश्वासाचा त्याग करून, तर दुसरा वर्ग अधिक स्पष्ट प्रकाश मिळेपर्यंत धीराने प्रतीक्षा करीत होता. तरीही परीक्षेच्या त्या रात्री उत्तरार्धातील लोकांचाही उत्साह व भक्तिभाव काही प्रमाणात कमी झाल्यासारखा दिसला. अर्धहृदयी व वरवरचे लोक यापुढे आपल्या बंधूंच्या विश्वासावर अवलंबून राहू शकत नव्हते. प्रत्येकाने स्वतःसाठी उभे राहिले पाहिजे किंवा पडले पाहिजे.

निराशा आली तेव्हा, दोन वर्गांनी वेगवेगळ्या रीतीने झोप घेण्यास सुरुवात केली; परंतु शहाण्या कुमारिकांनीसुद्धा आपला काही उत्साह गमावला. या गोष्टीत प्रभुच मार्गदर्शन करीत होता, जेणेकरून एक्सेटर कॅम्प मीटिंगमध्ये मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश आला तेव्हा, तो त्यांच्यामध्ये एक कार्य सिद्ध करील.

परीक्षेची प्रक्रिया: विलंबाचा काळ आणि मध्यरात्रीचा आक्रोश

स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसी, खंड ४, पृष्ठ २२८ मधून: हे लक्षात ठेवा की ही प्रक्रिया—मध्यरात्रीची हाक, विलंबकाळापासून दार बंद होईपर्यंत—ही प्रभू आपल्या लोकांची परीक्षा घेत आहे. एक्सेटर कॅम्प मीटिंगमधील मध्यरात्रीची हाक, तिच्या घोषणेतून २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत, हा त्या इतिहासाचा केवळ एक भाग आहे. ती विलंबकाळापासून वेगळी केली जाऊ शकत नाही, जो उपासकांच्या दोन वर्गांमध्ये मध्यरात्रीच्या हाकेच्या परिणामासाठी तयारी करतो. तुम्ही मध्यरात्रीची हाक समजून घेतलीच पाहिजे, कारण जर तुम्ही ती समजून घेतली नाही, तर तुम्ही मार्गावरून खाली पडता.

देवाने आपल्या लोकांची परीक्षा घेण्याचे ठरविले होते. भविष्यवाणीतील कालखंडांची गणना करताना झालेली एक चूक त्याच्या हाताने झाकून टाकली. त्याच्या हाताने, प्रभूच्या हाताने, अनेकवचनी भविष्यवाणीतील कालखंडांची गणना करताना झालेली एक विलक्षण चूक झाकून टाकली. अॅडव्हेंटिस्टांना ही चूक सापडली नाही, आणि त्यांच्या अत्यंत विद्वान विरोधकांनाही ती सापडली नाही. उत्तरार्धातील लोक म्हणाले, “भविष्यवाणीतील कालखंडांची तुमची गणना बरोबर आहे. काही महान घटना घडणार आहे; परंतु ती श्री. मिलर भाकीत करतात ती नाही; ती जगाचे परिवर्तन आहे, आणि ख्रिस्ताचे दुसरे आगमन नव्हे.”

अपेक्षेचा काळ निघून गेला, आणि ख्रिस्त आपल्या लोकांच्या मुक्ततेसाठी प्रकट झाला नाही. ज्यांनी आपल्या तारणाऱ्याकडे प्रामाणिक विश्वास आणि प्रेमाने अपेक्षेने पाहिले होते, त्यांनी कटू निराशेचा अनुभव घेतला. तरीही प्रभूने

आपला हेतू पूर्ण केला होता: ज्यांनी त्याच्या प्रकट होण्याची वाट पाहत असल्याचा दावा केला होता, त्यांच्या हृदयांची त्याने परीक्षा घेतली होती. त्यांच्यामध्ये असे पुष्कळ होते, ज्यांना सत्यावरील प्रेमापेक्षा भयाने अधिक प्रेरित केले होते. जेव्हा अपेक्षित घटना घडून आली नाही, तेव्हा या व्यक्तींनी जाहीर केले की ते निराश झाले नव्हते; ख्रिस्त येईल, यावर त्यांनी कधीच विश्वास ठेवला नव्हता. खऱ्या विश्वासणाऱ्यांच्या दुःखाची टवाळी करणाऱ्यांमध्ये ते पहिल्यांदाच पुढे होते.

हे प्रभूचे उद्दिष्ट होते. आपण आपल्या भूतकाळातील अनुभवानुसार प्रभूने आपले कसे नेतृत्व केले आहे हे विसरलो, तरच आपल्याला भविष्याविषयी भय बाळगण्यास कारण आहे; आणि आपल्या भूतकाळातील अनुभवानुसार प्रभूच्या शिकवणी आपण विसरलो, तरच आपल्याला भय बाळगण्यास कारण आहे. आम्ही सुचवितो की, या नेतृत्वाला त्याच्या शिकवणुकीपासून आपण वेगळे करू शकत नाही.

जेम्स व्हाइट आणि एलेन जी. व्हाइट यांचे जीवनवृत्त, 1888, पृष्ठे 186-187: "1843 मध्ये समय निघून गेल्याद्वारे देवाने आपल्या लोकांची परीक्षा घेतली व त्यांना सिद्ध केले. भविष्यसूचक कालखंडांची गणना करताना त्यांनी केलेली चूक—एक विलक्षण चूक—ख्रिस्ताच्या आगमनाची वाट पाहणाऱ्यांच्या मतांना विरोध करणाऱ्या विद्वान पुरुषांनाही तत्क्षणी लक्षात आली नाही. या गहन विद्वानांनी घोषित केले की समयाच्या गणनेत श्री. मिलर बरोबर होते, जरी त्या कालखंडाचा परिपाक ठरणाऱ्या घटनेविषयी त्यांनी त्यांच्याशी मतभेद ठेवला. परंतु समयाच्या प्रश्नात ते आणि देवाचे प्रतीक्षारत लोक, दोघेही, एका समान चुकीत होते."

आम्ही पूर्णपणे विश्वास ठेवतो की देवाने, आपल्या ज्ञानाने, अशी व्यवस्था केली की त्याच्या लोकांवर अशी एक निराशा यावी, जी अंतःकरणे प्रकट करण्यास आणि खरे चारित्र्य विकसित करण्यास अत्यंत योग्य ठरेल—केवळ त्यांची अंतःकरणे प्रकट करण्यासाठी नव्हे, तर त्यांचे चारित्र्य विकसित करण्यासाठीही, आणि ते अशा बिंदूपर्यंत आणण्यासाठी की मध्यरात्रीच्या हाकेच्या वेळी येणाऱ्या संकटात ते स्पष्टपणे प्रदर्शित होईल. ज्यांनी देवाच्या न्यायांचा भय बाळगून पहिल्या देवदूताचा संदेश स्वीकारला होता, सत्यावर प्रेम असल्यामुळे आणि स्वर्गाच्या राज्यात वारसा मिळावा अशी इच्छा असल्यामुळे नव्हे, ते आता आपल्या खऱ्या स्वरूपात प्रकट झाले. येशूच्या प्रकट होण्याची मनापासून उत्कंठा बाळगणाऱ्यांची आणि त्यावर प्रेम करणाऱ्यांची जी निराशा झाली होती, त्यांची थट्टा करणाऱ्यांमध्ये ते अग्रेसर होते. देवाची ही अत्यंत कसोटी घेणारी परीक्षा अशा लोकांचे खरे चारित्र्य प्रकट करून गेली, जे परीक्षेच्या वेळी आपल्या विश्वासाचा इन्कार करून जबाबदारी व कलंक टाळू पाहतील.

जे निराश झाले होते त्यांना अंधकारात सोडले गेले नाही; कारण मनापासून केलेल्या प्रार्थनांसह भविष्यसूचक कालखंडांचा शोध घेत असता, ती चूक—ती एकमेव चूक—आणि विलंबाच्या काळातून खाली उतरलेली भविष्यसूचक लेखणीची रेषा शोधून काढण्यात आली. ख्रिस्ताच्या आगमनाविषयीच्या आनंदमय अपेक्षेत, दर्शनाचा भासमान विलंब विचारात घेतला गेला नव्हता, आणि तो एक दुःखद व अनपेक्षित आश्चर्य ठरला. तरीही, सत्यावर मनःपूर्वक विश्वास ठेवणाऱ्यांना विकसित व दृढ करण्यासाठी हीच कसोटी अत्यंत आवश्यक होती. विलंबाचा काळ अत्यंत आवश्यक होता. तो केवळ त्या दोन वर्गांचे प्रकटन करणार होता आणि मध्यरात्रीच्या हाकाच्या इतिहासापासून दार बंद होईपर्यंत ज्यांची प्रचीती येणार होती अशा त्यांच्या स्वभावांचा विकास आरंभ करणार होता, इतकेच नव्हे, तर जो या विषयाच्या निकालात योग्य बाजूस उभा राहिल त्याला दृढ करण्यासाठी तो आवश्यक होता. तुम्ही विलंबाचा काळ मध्यरात्रीच्या हाकेपासून किंवा दार बंद होण्यापासून वेगळा करू शकत नाही.

जेव्हा तुम्ही मध्यरात्रीच्या हाकेला नाकारता, तेव्हा तुम्ही त्या विशिष्ट इतिहासालाच नाकारत आहात. मध्यरात्रीची हाक ही केवळ एक्सेटर कॅम्प मीटिंगमधील सॅम्युएल स्नोचा संदेश नाही; ती विलंबाच्या काळाचा अनुभव आहे. हाच तो मार्ग होता ज्याकडे प्रभु मार्गदर्शन करीत होता. भविष्यकाळाबद्दल आम्हाला भय बाळगण्यास काहीही कारण नाही, फक्त एवढेच की आपण आपल्या गतइतिहासातील प्रभूच्या नेतृत्वाला विसरू नये—विलंबाच्या काळाचा आणि मध्यरात्रीच्या हाकेचा हा इतिहास, ज्यात तो मिलराइट इतिहासामध्ये सार्वकालिक सुवार्तेला परमोच्च बिंदूपर्यंत नेऊन दोन प्रकारचे उपासक निर्माण करतो.

Early Writings, पृष्ठ 74: “मी पाहिले आहे की 1843 चा आलेख परमेश्वराच्या हाताने निर्देशित करण्यात आला होता, आणि त्यात बदल करण्यात येऊ नये; त्या आकृत्या जशा त्याला हव्या होत्या तशाच होत्या; त्याचा हात त्यावर होता, आणि त्या आकृत्यांपैकी काहींतील एक चूक त्याने लपवून ठेवली होती, जेणेकरून त्याचा हात काढून घेतला जाईपर्यंत कोणीही ती पाहू शकले नाही.”

अधर्माचे रहस्य आणि परीक्षेची प्रक्रिया

जर आपल्याकडे वेळ असता, तर आपण अधर्माच्या गूढतेविषयी चर्चा करू शकलो असतो. अधर्माच्या गूढतेच्या एकापेक्षा अधिक योग्य व्याख्या असू शकतात, परंतु येथे त्याचा अर्थ असा आहे की, ज्या पवित्र इतिहासांमध्ये प्रभु आपल्या लोकांची परीक्षा घेतो, त्या ठिकाणी सैतान दुष्टतेचे चांगुलपणाशी, सत्याचे चुकीशी मिश्रण करीत कार्य करतो. शास्त्रातील त्या पवित्र इतिहासांमध्ये, जिथे प्रभु आपल्या लोकांना परीक्षेच्या प्रक्रियेत आणतो, तिथे तुम्हाला नेहमीच अधर्माची गूढता दिसेल—म्हणजे सत्याचे चुकीशी मिश्रण करणारी सैतानाची क्रियाशीलता. जेव्हा लोक या परीक्षेच्या टप्प्यावर येतात, तेव्हा अधर्माच्या गूढतेने विषय धूसर केलेले असतात.

जेव्हा नोहाच्या परीक्षेचा काळ आला, तेव्हा बायबल आपल्याला सांगते की त्यापूर्वी सैतानाचे बीज देवाच्या बीजामध्ये मिसळले गेले होते. हाच तो प्रकार होता ज्यामुळे नोहाच्या काळात अधर्माचे गूढ परिपूर्ण झाले; उत्पत्तीमध्ये हे असे व्यक्त केले आहे की देवपुत्रांनी मनुष्यकन्यांना पत्नी करून घेतले—या दोन बीजांचे मिश्रण, अधर्माचे ते गूढ, जे नोहाच्या परीक्षेपूर्वी येते.

मूसा आणि लाल समुद्राच्या परीक्षेच्या प्रसंगी, पवित्रशास्त्र वर्णन करते की इस्राएल—ज्याची लाल समुद्राजवळ आणि सीनै येथे परीक्षा होणार होती—तो तेथे इतका दीर्घकाळ राहिल्यानंतर मिसरच्या शिकवणींमुळे भ्रष्ट झाला होता. तीच अधर्माची गूढता होती—सैतानी शिकवणींच्या प्रभावाखाली येणे.

यहूदींच्या काळात, सन्हेद्रिनने त्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेला नाकारण्यासाठी मार्ग तयार करणाऱ्या ग्रीक शिकवणी होत्या.

मिलेराइट इतिहासात, प्रोटेस्टंट चर्चमधील मिलेराइट लोक पोपसत्तेच्या प्रभावाच्या १२६० वर्षांच्या कालखंडातून नुकतेच बाहेर पडले होते; त्या प्रभावाने शुद्ध बीजात अशुद्ध बीज मिसळून त्याचे भ्रष्टकरण केले होते, आणि त्यामुळे अधर्माचे एक रहस्य उत्पन्न झाले, जे मिलेराइट इतिहासाच्या परीक्षेपूर्वी अस्तित्वात आले होते.

तेच अधर्माच्या गूढतेचे रहस्य आहे, जे सदैव विद्यमान असते.

जर तुम्हाला अधर्माच्या गूढ कार्यपद्धतीचा अभ्यास करायचा असेल, तर *Patriarchs and Prophets* या ग्रंथाच्या पहिल्या अध्यायाकडे जा. सिस्टर व्हाइट आपल्याला सांगतात की सैतानाने स्वर्गात अधर्माचे गूढ कसे साध्य केले. स्वर्गात अशी एक परीक्षा होणार होती की कोणते देवदूत टिकून राहतील आणि कोणते दूर केले जातील; आणि त्या परीक्षेच्या प्रक्रियेपूर्वीच सैतान स्वर्गातच अधर्माचे गूढ कार्यरत करीत होता.

सैतानाने हे शंका मनात सूचवून, आपल्या वचनाला देवाच्या वचनापेक्षा वरचे स्थान देऊन, आणि त्याहून अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, इतरांकडून आपल्या खोट्या शिकवणी व्यक्त करवून—या दुष्ट कारस्थानाद्वारे—केले. तो तुमच्या मनात शंका निर्माण करीत असे, आणि मग तुम्ही जाऊन त्या शंकेची अभिव्यक्ती एखाद्या समूहासमोर करीत असता. त्या शंकेविषयी कोणी तक्रार केली, तर ती त्याच्याविषयी नव्हे, तर तुमच्याविषयी केली गेली असती.

अलीकडे, स्पोकेन, वॉशिंग्टन येथील एका पास्टरने Early Writings, page 74 यावर भाष्य करताना असे म्हटले, “मी एलन व्हाइट यांच्या काळातील शब्दकोश, म्हणजे Webster’s Dictionary, पाहिला, आणि figures या शब्दाचा अंकगणिताशी काहीही संबंध नसतो.” हे ऐकणाऱ्या बहुतेक लोकांनी ते तपासून पाहिले नसते आणि त्याच्यावर विश्वास ठेवला असता. किमान एवढे तरी निश्चित आहे की, त्या पास्टरने या उताऱ्यात figures काय दर्शवितात याबद्दल शंका पेरली; प्रत्यक्षात, तो असत्य बोलत होता. Webster’s 1828 Dictionary असे म्हणतो:

FIGURE, n. अंकगणितात, संख्या दर्शविणारे चिन्ह, जसे 2, 7, 9.

तो शंका व्यक्त करीत होता, अधर्माच्या गूढतेने दर्शविलेल्या कार्यात गुंतलेला होता. तो अॅडव्हेंटिस्टांसाठी—जर ते पाहण्यास तयार असतील तर—हे स्पष्ट करीत होता की, पृथ्वीच्या इतिहासातील या काळात, तुम्ही सत्य स्वतःसाठी समजून घेतले पाहिजे आणि मानवांच्या म्हणण्याकडे कान देऊ नये; कारण, ". . . अधर्माचे गूढ कार्य तर आधीच सुरू आहे:"

Early Writings, पृष्ठ 74: ". . . की आकृत्या त्याला जशा हव्या होत्या तशाच होत्या, आणि काही आकृत्यांमधील एक चूक त्याच्या हाताने झाकून ठेवली व लपवून ठेवली होती, ज्यामुळे त्याचा हात दूर करण्यात येईपर्यंत ती कोणीही पाहू शकत नव्हते."

हे दिशाभूल करणारे आहे, आणि धर्मशास्त्रज्ञ अनेकदा तसे करतात. बायबलमध्ये किंवा भविष्यवाणीच्या आत्म्यामध्ये एखाद्या शब्दाचा अर्थ काय आहे हे तुम्हाला समजून घ्यायचे असेल, तर तुम्ही प्रथम शब्दकोशांकडे पाहत नाही; तुम्ही संदेष्ट्यांकडे पाहता. उदाहरणार्थ, Daniel 8:11 मध्ये दानियेल इब्री शब्द rum वापरतो, ज्याचा अनुवाद "काढून टाकले" असा केला जातो. लोकांना वाटते की त्याचा अर्थ "दूर केले" असा आहे; परंतु दानियेल rum हा शब्द आणखी पाच वेळा वापरतो, आणि त्या ठिकाणी त्याचा अर्थ कधीही "काढून घेणे" असा होत नाही—त्याचा अर्थ "उंच उचलणे आणि गौरविणे" असा होतो. म्हणून Daniel 8:11 मधील rum चा अर्थ "काढून टाकणे" असा आहे असे मानणे म्हणजे परंपरेचे अनुसरण करणे होय, दानियेलने तो शब्द ज्या प्रकारे वापरला त्याचे नव्हे.

त्याचप्रमाणे, एलेन व्हाइटच्या बाबतीत: जर तुम्हाला Early Writings, 74 मध्ये "figures" याचा अर्थ कलात्मक आकृत्या किंवा चित्ररूप आलेख असा असल्याचा दावा करायचा असेल, तर तुम्ही असे म्हणू शकता, "एलेन व्हाइटच्या काळातील शब्दकोशात figures चा अर्थ अंकगणित असा दिलेला नाही," असा विश्वास बाळगून की बहुतेक लोक ते पडताळून पाहणार नाहीत. पण त्यांनी तसे केले, तर त्यांना आढळेल की figures चा अर्थ खरोखरच अंकगणित असा होतो.

परंतु तुम्ही सर्वप्रथम ज्या ठिकाणी जाता, ते म्हणजे स्वतः एलेन व्हाइट: "figures" या शब्दाने तिचा नेमका काय अर्थ आहे? Early Writings, पृष्ठ 74 वर ती म्हणते, "His hand was over and hid a mistake in some of the figures," आणि पृष्ठ 236 वर ती म्हणते, "His hand covered a mistake in the reckoning of the prophetic periods." संदेष्टी स्पष्टपणे दाखवून देते की तिच्या परिभाषेत "figures" हा शब्द भविष्यवाणीतील कालखंडांना—म्हणजे गणितीय हिशेबाला—सूचित करतो, चित्रकलेला नव्हे.

म्हणून, प्रभूंनी आपला हात कोणत्या गोष्टीवर ठेवला होता? त्यांनी भविष्यवाणीतील कालखंडांच्या गणनेतील—आकड्यांतील—एका चुकीवर आपला हात ठेवला होता.

एलेन व्हाइट यांची 2520 संबंधी मान्यता

हा मुख्य निष्कर्ष आहे. अनेक जण आम्ही मांडत आहोत तोच संदेश सादर करीत आहेत, आणि मी त्यांना पाठिंबा देतो. परंतु 2520 विषयी, आणि एलेन व्हाइट यांनी ते एक वैध भविष्यवाणी आहे असे मानले होते की नाही, या बाबतीत हा युक्तिवाद आहे—हाच पुरावा आहे आणि तुम्ही याच ठिकाणापासून सुरुवात केली पाहिजे. इतर सर्व युक्तिवाद वैध आणि सत्य आहेत, परंतु हाच प्रारंभबिंदू आहे.

Early Writings, पृष्ठ 74 वर, जिथे असे म्हटले आहे की काही आकड्यांतील चुकांवर प्रभूने आपला हात ठेवला, तेथे त्याचा अर्थ तिने त्याच पुस्तकात, पृष्ठ 236 वर, असा स्पष्ट केला आहे: "मी देवाच्या लोकांना आनंदी अपेक्षेत, आपल्या प्रभूची वाट पाहताना पाहिले. परंतु देवाने त्यांची परीक्षा घेण्याचे ठरविले होते." ती Tarrying Time [March 22, 1844], पहिल्या निराशेबद्दल बोलत आहे.

ती २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजीच्या निराशेबद्दल बोलत नाही, कारण तेथेही त्यांची परीक्षा होणार होती; परंतु येथे ती २२ मार्च १८४४, म्हणजे विलंबाच्या काळाबद्दल बोलत आहे: “देवाने त्यांची परीक्षा घेण्याचा हेतू ठेवला होता.”

“भविष्यवाणीतील कालखंडांच्या गणनेतील चूक त्याच्या हाताने झाकून ठेवली होती.” विलंबाच्या काळाद्वारे तो त्यांची परीक्षा कशी घेणार होता? भविष्यवाणीतील कालखंडांविषयी त्यांच्या समजुतीवर आपला हात ठेवून. भविष्याबद्दल तुम्हाला भय बाळगण्यास काहीही कारण नाही, फक्त आपण प्रभूने भूतकाळात आपले कसे नेतृत्व केले आहे, मिलराइट्सच्या इतिहासात आणि त्याच्या शिकवणीत, हे विसरलो तरच.

या भविष्यसूचक कालखंडांविषयीच्या शिकवणीमुळेच विलंबाचा काळ निर्माण झाला. “त्याच्या हाताने भविष्यसूचक कालखंडांच्या गणनेतील एक चूक झाकून ठेवली होती. जे आपल्या प्रभूची वाट पाहत होते त्यांनी ही चूक शोधून काढली नाही,”—एकच चूक—“आणि काळाला विरोध करणारे अतिशय विद्वान पुरुषदेखील ती पाहण्यात अपयशी ठरले. देवाने असा उद्देश केला होता की त्याच्या लोकांना निराशेचा सामना करावा लागावा. काळ निघून गेला, आणि ज्यांनी आपल्या तारणाऱ्याची आनंदमय अपेक्षेने वाट पाहिली होती ते दुःखी व खचून गेले; तर ज्यांनी येशूच्या प्रकट होण्यावर प्रेम केले नव्हते, पण भयापोटी संदेशाचा स्वीकार केला होता, ते अपेक्षेच्या वेळी तो आला नाही यामुळे संतुष्ट झाले. त्यांच्या बाह्य धर्मस्वीकाराने हृदयावर परिणाम केला नव्हता आणि जीवन शुद्ध केले नव्हते. काळ निघून जाणे अशा हृदयांचे प्रकटीकरण करण्यासाठी अचूक रीतीने नियोजित केलेले होते. तेच पहिले होते ज्यांनी खरोखर आपल्या तारणाऱ्याच्या प्रकट होण्यावर प्रेम करणाऱ्या दुःखी, निराश झालेल्यांची थट्टा केली व त्यांची खिल्ली उडविली. मी पाहिले की देवाने आपल्या लोकांची परीक्षा घेण्यात आणि त्यांना कसून चाचणी देण्यात शहाणपण दाखविले, जेणेकरून परीक्षेच्या वेळी कोण मागे हटतील व परत फिरतील हे उघड व्हावे.

ज्याच्यावर त्यांच्या आत्म्यांचे प्रेम होते त्या प्रभूचे दर्शन घडावे अशी मधुर अपेक्षा बाळगून ज्यांनी दीर्घकाळ उत्कंठेने वाट पाहिली होती, अशांकडे येशू आणि स्वर्गीय सैन्यसमूहाने करुणा व प्रेमाने पाहिले. त्यांच्या परीक्षेच्या वेळी त्यांना धीर द्यावा म्हणून देवदूत त्यांच्या सभोवती घिरट्या घालीत होते. ज्यांनी स्वर्गीय संदेश स्वीकारण्याकडे दुर्लक्ष केले होते, ते अंधकारात सोडले गेले; आणि देवाचा कोप त्यांच्यावर प्रज्वलित झाला, कारण स्वर्गातून त्याने त्यांच्याकडे पाठविलेला प्रकाश त्यांनी स्वीकारला नाही. ते विश्वासू, निराश झालेले जन, ज्यांना आपला प्रभू का आला नाही हे समजू शकत नव्हते, त्यांना अंधकारात सोडण्यात आले नाही. पुन्हा त्यांना त्यांच्या बायबलांकडे नेण्यात आले, जेणेकरून ते भविष्यवाणीसंबंधी कालखंडांचा शोध घेतील. प्रभूचा हात त्या आकड्यांवरून दूर करण्यात आला, आणि ती चूक—एकमेव चूक—स्पष्ट करण्यात आली.

येथे ती 1843 Chart वरील आकड्यांतील चूक स्पष्ट करते, आणि त्या आकड्यांनी भविष्यवाणीतील कालखंड दर्शवितात हे ती यापूर्वीच स्पष्ट करून सांगितले आहे. “त्यांनी पाहिले की भविष्यवाणीतील कालखंड 1844 पर्यंत पोहोचत होते, आणि भविष्यवाणीतील कालखंड 1843 मध्ये समाप्त होतात हे दाखविण्यासाठी त्यांनी सादर केलेलाच पुरावा ते 1844 मध्ये समाप्त होतील हे सिद्ध करीत होता.” चर्चा समाप्त! Ellen White हिने 2520 वर आपल्या मान्यतेची मोहोर उमटविली आहे.

१८४३च्या चार्टवर केवळ तीनच भविष्यसूचक कालखंड होते, ज्यांचा अंत १८४३ मध्ये झाला असे त्यांनी समजले होते: १३३५, २५२०, आणि २३००. या चार्टवरील काही आकड्यांतील—म्हणजे भविष्यसूचक कालखंडांतील—एका चुकीवर देवाने आपला हात ठेवून ती झाकून ठेवली होती, जोवर त्याचा हात काढून घेतला गेला नव्हता. जेव्हा त्याने आपला हात काढून घेतला, तेव्हा विश्वासू प्रतीक्षारत लोकांना पुन्हा भविष्यसूचक कालखंडांचा अभ्यास करण्यास प्रवृत्त केले गेले; आणि त्यांना आढळले की ज्या त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी पूर्वी भविष्यसूचक कालखंड १८४३ मध्ये समाप्त झाले असे मांडले होते, त्याच पुराव्याने नंतर हे सिद्ध होत असल्याचे ओळखले गेले की त्यांपैकी दोन कालखंड १८४४ मध्ये समाप्त झाले.

१३३५ ची सुरुवात इ.स. ५०८ मध्ये होते आणि तिचा शेवट १८४३ मध्ये होतो. २५२० ची सुरुवात इ.स.पूर्व ६७७ मध्ये होते आणि वर्षाच्या परिपूर्णतेचा तिच्यावर परिणाम होतो. आरंभीच्या अग्रदूतांना ती १८४३ मध्ये संपते असे वाटले

होते; परंतु नंतर त्यांना समजले की ज्याच पुराव्यामुळे त्यांनी १८४३ ची भविष्यवाणी केली होती, त्याच पुराव्याने २५२० ची भविष्यवाणी १८४४ मध्ये संपते हे सिद्ध केले. २३०० ची भविष्यवाणी इ.स.पूर्व ४५७ मध्ये सुरू होते, आणि त्यांना ती १८४३ मध्ये संपते असे वाटले होते; परंतु निराशेनंतर, भविष्यवाणीतील कालखंडांच्या त्यांच्या अभ्यासाद्वारे, त्यांना जाणवले की तिचा शेवट १८४४ मध्ये होतो.

त्यांनी १८४३ मध्ये समाप्त होतील असे केवळ तीन भविष्यवाण्यांविषयी भाकीत केले होते, आणि त्यांपैकी एक खरोखरच समाप्त होते: १३३५. ही भविष्यवाणी ती नाही ज्यावर प्रभूने आपला हात धरून ठेवला होता. ती टॅरींग टाइमपासून, मध्यरात्रीच्या घोषणेद्वारे, २२ ऑक्टोबर १८४४ पर्यंतच्या मिलराइटांच्या इतिहासाची ओळख करून देते.

कालच्या सादरीकरणात आपण एलेन व्हाइट यांच्या या उद्धरणावर समाप्त केले: “१८४३ आणि १८४४ मध्ये जे काही दिसले ते पाहणारे डोळे धन्य आहेत.” हे असे आहे, “जो १८४३ पर्यंत येतो तो धन्य आहे.” पुढील परिच्छेदात त्या म्हणतात, “संदेश देण्यात आला होता. आणि त्या संदेशाची पुनरुक्ती करण्यास कोणताही विलंब होता कामा नये, कारण काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत; अंतिम कार्य पूर्ण झाले पाहिजे. अल्पावधीत एक महान कार्य केले जाईल. लवकरच देवाच्या नियुक्तीने एक संदेश दिला जाईल, जो वाढत जाऊन मोठ्या जयघोषात परिवर्तित होईल. तेव्हा दानिएल आपल्या वाट्याला उभा राहील, आपली साक्ष देण्यासाठी.” Manuscript Releases, खंड २१, ४३७.

दानियेल १२ मधील १३ वा वचन म्हणजे दानियेलचा आपल्या वाट्यात उभा राहणे होय. “धन्य आहेत ते डोळे ज्यांनी १८४३ आणि १८४४ मध्ये दिसलेल्या गोष्टी पाहिल्या” हे १२ वे वचन आहे. Ellen White या दानियेल १२:१२-१३ वर दैवी भाष्य देत आहेत, असे सांगत की ही वचने कालविषयक भविष्यवाणीबद्दल नाहीत, तर १८४३ आणि १८४४ यांचा समावेश असलेल्या एका अनुभवाबद्दल आहेत, जो १८४३ विषयीच्या गैरसमजुतीमुळे निर्माण होतो आणि ज्यातून विलंबाचा काळ उत्पन्न होतो. जेव्हा विलंबाचा काळ येतो, तेव्हा “धन्य आहे तो जो वाट पाहतो.” दर्शन विलंबले तरी त्याची वाट पाहा. धन्य आहे तो जो विलंबाच्या काळापासून दार बंद होईपर्यंत विश्वासूपणे प्रतीक्षा करतो. १८४३ आणि १८४४ मध्ये विश्वासू व्यक्ती जे पाहतो, ते असे एक आशीर्वाद आहे जे त्याला परमपवित्र स्थानी घेऊन जाते.

१३३५ दिवसांची भविष्यवाणी १८४३ मध्ये समाप्त झाली, आणि त्याने मध्यरात्रीच्या हाकेला चिन्हांकित केले. २५२० आणि २३०० या भविष्यसूचक कालावधींचा शेवट १८४४ मध्ये होतो. Ellen White असे म्हणतात की, २५२०, २३००, आणि १३३५ यांचा शेवट १८४३ मध्ये होतो अशी घोषणा करण्यास ज्यांनी त्यांना प्रवृत्त केले, तोच पुरावा नंतर हा सिद्ध करण्यासाठी मान्य करण्यात आला की त्यांचा अंत १८४४ मध्ये होईल.

देवाच्या वचनातील प्रकाश त्यांच्या स्थितीवर पडला, आणि त्यांनी एक विलंबाचा काळ शोधून काढला—“दृष्टांत उशीर लावील तरी त्याची वाट पाहा.” ख्रिस्ताच्या तात्काळ आगमनाविषयीच्या त्यांच्या प्रेमात त्यांनी दृष्टांताच्या त्या विलंबाकडे दुर्लक्ष केले होते, जो खऱ्या प्रतीक्षा करणाऱ्यांना प्रकट करण्यासाठी ठरविला गेला होता. पुन्हा त्यांच्याजवळ एक निश्चित समयबिंदू होता. तरी मी पाहिले की त्यांपैकी बरेच जण आपल्या तीव्र निराशेपेक्षा वर उठून १८४३ मध्ये त्यांच्या विश्वासाची जी आवेशपूर्णता आणि शक्ती प्रकट झाली होती, त्या प्रमाणातील उत्साह व सामर्थ्य धारण करू शकले नाहीत.

सैतान आणि त्याच्या दूतांनी त्यांच्यावर विजय मिळविला, आणि जे लोक तो संदेश स्वीकारणार नव्हते त्यांनी, जसे ते त्याला म्हणत, त्या भ्रमाला न स्वीकारल्याबद्दल आपल्या दूरदर्शी निर्णयशक्तीचे आणि शहाणपणाचे स्वतःच अभिनंदन केले. त्यांना हे उमजले नाही की ते स्वतःच्या विरोधात देवाचा सल्ला नाकारणारे होते, आणि स्वर्गातून पाठविलेल्या संदेशानुसार जीवन जगणाऱ्या देवाच्या लोकांना गोंधळात टाकण्यासाठी ते सैतान आणि त्याच्या दूतांबरोबर एकरूप होऊन कार्य करीत होते.

या इतिहासात, उपासकांचे दोन वर्ग आहेत. अविश्वासू वर्ग प्रतीक्षा करणाऱ्यांची थड्या करतो, परंतु प्रतीक्षा करणाऱ्यांना भविष्यवाणीतील कालखंडांकडे पुन्हा नेले जाते आणि त्यांना हे समजते की ज्या त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी १८४३ मध्ये २५२० आणि २३०० यांचा समाप्तिबिंदू ओळखला होता, तोच पुरावा हे सिद्ध करणार होता की ते १८४४ मध्ये समाप्त

झाले.

जरी प्रतीक्षा करणाऱ्यांनी हे ओळखले होते, तरी पहिल्या निराशेनंतर ते पूर्वीप्रमाणे प्रभूसाठी तितके ज्वलंत राहिले नव्हते. मध्यरात्रीच्या हाकाच्या संदेशाने ते पुन्हा प्रज्वलित होणार होते. मध्यरात्रीच्या हाकेपूर्वीच प्रतीक्षा करणाऱ्यांनी 1844 हे भविष्यवाण्यांचा शेवट असल्याचे समजून घेतले होते.

मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश प्रतीक्षा करणाऱ्यांना २२ ऑक्टोबर, १८४४ हा दिवस ओळखण्यास समर्थ ठरला. त्या माहितीसह, तो केवळ १८४४ मधील एखादा काळ नव्हता; तो हाच विशिष्ट दिवस होता, आणि त्यामुळे त्या संदेशाला सामर्थ्य प्राप्त झाले.

तुम्हाला ही प्रक्रिया दिसते का? हा अनुभव निर्माण करणाऱ्या शिकवणी तीन भविष्यवाण्या आहेत: 1335, 2300, आणि 2520.

हे समजल्यानंतर त्यांनी घोषणा करणे सुरू केले, "बाबेलमधून बाहेर या." हाच दुसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे.

चला, आपण हे स्पष्ट करूया: विलंबाच्या काळात कोणती गोष्ट समाप्त होते? 1843 च्या चार्टचा वापर. त्यांनी हा चार्ट बाजूला ठेवला, कारण आता त्यांना समजले होते की प्रभू 1844 मध्ये येत आहे, तर चार्टमध्ये 1843 असे म्हटले होते. म्हणून, त्यांनी दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या इतिहासासाठी हा चार्ट बाजूला ठेवला.

दुसऱ्या देवदूताच्या इतिहासात त्यांचा संदेश काय ठरतो? शेवटचा परिच्छेद त्याचे स्पष्टीकरण करतो.

या संदेशावर विश्वास ठेवणारे चर्चमधील लोकांकडून दडपले गेले. काही काळपर्यंत, जे हा संदेश स्वीकारू इच्छित नव्हते ते आपल्या अंतःकरणातील भावनांप्रमाणे वागण्यापासून भयामुळे रोखले गेले होते; परंतु वेळ निघून गेल्याने त्यांच्या खऱ्या भावना प्रकट झाल्या. जे प्रतीक्षेत होते त्यांना हे साक्ष देणे भाग पडत होते की भविष्यवाणीतील कालखंड 1844 पर्यंत विस्तारलेले होते; आणि हीच साक्ष ते गप्प करू इच्छित होते.

कोणते भविष्यसूचक कालखंड? 2520, 2300, आणि 1335. या इतिहासातील त्यांचा संदेश हाच आहे. आता ते म्हणत आहेत, "आम्हाला समजले! या भविष्यवाण्या 1844 पर्यंत विस्तारतात." मध्यरात्रीच्या हाकच्या इतिहासातील त्यांचा संदेश म्हणजे 2520 आणि 2300 वर्षांच्या भविष्यवाण्या.

काही काळपर्यंत ज्यांनी संदेश स्वीकारण्यास नकार दिला होता, ते आपल्या अंतःकरणातील भावनांप्रमाणे वागण्यापासून भीतीमुळे रोखले गेले होते; परंतु त्या समयाच्या व्यतीत होण्याने त्यांच्या खऱ्या भावना प्रकट झाल्या. वाट पाहणाऱ्यांना हे साक्ष देणे बंधनकारक वाटत होते की भविष्यवाणीतील कालखंड 1844 पर्यंत विस्तारित होते; आणि ते ही साक्ष दडपून टाकू इच्छित होते. विश्वासणाऱ्यांनी आपली चूक—अद्वितीय चूक—स्पष्टतेने समजावून सांगितली आणि त्यांनी 1844 मध्ये आपल्या प्रभूची अपेक्षा का केली होती, याची कारणे दिली. त्यांच्या विरोधकांना प्रस्तुत करण्यात आलेल्या सबळ कारणांविरुद्ध कोणतेही युक्तिवाद मांडता आले नाहीत. तरीही मंडळ्यांचा क्रोध भडकला; त्यांनी पुरावा ऐकून न घेण्याचा आणि साक्ष मंडळ्यांबाहेर ठेवण्याचा निश्चय केला, जेणेकरून इतरांना ती ऐकता येऊ नये.

जेव्हा तुम्ही 2300 दिवसांच्या संदर्भात 2520 सादर करता, तेव्हा काय घडते? मिलराइट इतिहासात, तुम्हाला मंडळ्यांबाहेर काढले जाते, आणि त्या संदेशाला गप्प बसविण्याचा प्रयत्न केला जातो.

ज्यांना देवाने त्यांना दिलेला प्रकाश इतरांपासून रोखून धरण्याचे धाडस झाले नाही, त्यांना मंडळ्यांमधून बाहेर काढण्यात आले; परंतु येशू त्यांच्याबरोबर होता, आणि त्याच्या मुखप्रभेच्या प्रकाशात ते आनंदित होते. ते दुसऱ्या देवदूताचा संदेश स्वीकारण्यासाठी तयार झाले होते." Early Writings, 235-237.

२५२० विषयावरील अभ्यासात न शिरता, आम्ही हे दाखवू इच्छितो की एलेन व्हाइट २५२०ला आपल्या अनुमोदनाची मोहोर लावते. जर तुम्हाला हे दिसत नसेल, तर येशूने तुमच्या डोळ्यांवरील खवले दूर करावेत अशी तुम्ही प्रार्थना केली

पाहिजे. एलेन व्हाइट म्हणाली की ज्याच पुराव्यामुळे त्यांनी १८४३ ची भविष्यवाणी केली होती, तोच पुरावा नंतर हे सिद्ध करणारा दिसला की हे भविष्यवाणीतील कालखंड १८४४ मध्ये संपले. ती नेहमी भविष्यवाणीतील कालखंड, किंवा आकडे, यांचा उल्लेख अनेकवचनात करते. १८४३ च्या चार्टवर १८४३ मध्ये संपणारे असे फक्त तीन भविष्यवाणीतील कालखंड आहेत.

जो 1843 मध्ये समाप्त होतो तो 1335, तिच्या "figures" आणि "prophetic periods" असे म्हणण्याच्या व्याकरणदृष्ट्या शुद्ध उपयोगासाठी, किमान दोन भविष्यसूचक कालखंडांची आवश्यकता दर्शवितो. जर तीन असतील आणि तुम्ही त्यांपैकी एक काढून टाकला, तर ती मान्य करीत असलेले उरलेले दोन म्हणजे 2520 आणि 2300 होत, इतर कोणी काहीही म्हणो.

या इतिहासामध्ये—२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी अँडव्हेंटिस्टांच्या महान निराशेसह—प्रभु अशी एक अनुभूती घडवीत होता की, त्यांना मंडळ्यांमधून बाहेर काढले जात होते, जेणेकरून ते मनुष्यांच्या प्रभावावर नव्हे, तर देवाच्या वचनावर उभे राहतील. येशू ख्रिस्ताबरोबर परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यासाठी आवश्यक असा विश्वास त्यांच्यामध्ये असावा, म्हणून त्यांना त्या अनुभूतीची गरज होती. सनातन सुवार्तेचा समारोप घडवून आणण्यासाठी तो त्यांना परिपूर्ण करीत होता.

आदिम पुरस्कर्त्यांची साक्ष: जेम्स व्हाइट आणि उरायाह स्मिथ

पुढे, आपल्याकडे दोन अग्रेसर आहेत, James White आणि Uriah Smith. आधुनिक धर्मशास्त्रज्ञ ज्या प्रमुख व्यक्तींचा संदर्भ देतात, त्या ह्याच आहेत, आणि त्यांच्या आधारावर ते असा दावा करतात की James White यांनी 1863 मध्ये 2520 नाकारले आणि Uriah Smith यांनी 1870 आणि 1880 च्या दशकांतील आपल्या लिखाणांत ते नाकारले.

आपण १८४४ या वर्षाकडे आणि त्यानंतर थोड्याच काळातील घटनांकडे परत जात आहोत, जेणेकरून एलेन व्हाइट यांनी आत्ताच वर्णन केलेला हाच इतिहास जेम्स व्हाइट आणि उरायाह स्मिथ कसा वर्णन करतात हे पाहता येईल. त्या भविष्यवाणीतील कालखंडांविषयी, प्रभूने आपला हात काढून घेण्याविषयी, आणि चूक दिसून येण्याविषयी बोलतात; आणि हे दोघेही अग्रदूत तसेच करतात.

एलेन व्हाइट "2520" किंवा "सात वेळा" असे म्हणत नाहीत, परंतु उरायाह स्मिथ आणि जेम्स व्हाइट तसे म्हणतात. ते स्पष्ट करतात की या इतिहासात मान्य करण्यात आलेले भविष्यसूचक कालखंड 2520 आणि 2300 हेच होते.

जेम्स व्हाइट, Review and Herald, खंड 1, 9 जुलै, 1851: "एक आक्षेप घेणारा म्हणतो, 'मध्यरात्रीचा आक्रोश अद्याप देण्यात आला आहे, असे मी मानत नाही.' आम्हीही असे मानत नाही की मध्यरात्रीचा आक्रोश आमच्याकडून ऐकला गेला आहे, किंवा तो कधी ऐकला जाईल. मत्तय 25:6 मधील आक्रोश, 'पाहा, वर येत आहे,' हा पूर्वेकडील विवाहाच्या इतिहासात आहे. परंतु 1844 च्या शरद ऋतूत एक आक्रोश देण्यात आला, आणि संपूर्ण अँडव्हेंट समुदायाने तो पूर्णपणे स्वीकारला, जो दृष्टांतातील मध्यरात्रीच्या आक्रोशाशी उत्तम प्रकारे तुलना करतो, हे ज्यांना त्याचा अनुभव आला होता त्यांनी नाकारणे योग्य नाही."

जेम्स व्हाइट अशा इतिहासाचा विचार करीत आहेत ज्यामध्ये लोक मध्यरात्रीची हाक नाकारत आहेत आणि मार्गावरून दूर पडत आहेत. ते यास प्रतिसाद देत असून या इतिहासाची चर्चा करणार आहेत.

ते योग्य वेळी आले. दृष्टांतातील तो पुकारा विलंबानंतर, तसेच झोपाळूपणा आणि निद्रेमागून तात्काळ झाला. आम्ही निराश झाल्यामुळे जो विलंब अनुभवला, त्यानंतरच तो झाला, आणि आम्ही सुप्त अवस्थेत असताना तो आमच्या कानांवर आला. त्या पुकार्याने दहा कुमारिका जाग्या झाल्या आणि त्यांना आपले दिवे नीट करण्यास प्रवृत्त केले. हे, आत्म्याच्या सामर्थ्यासह, आगमनाची वाट पाहणाऱ्या लोकांना जागृत करणारे ठरले, आणि त्यांना पूर्वी कधी नव्हते तसे बायबल शोधण्यास, तसेच स्वतःला आणि आपल्या ऐहिक संपत्तीला पूर्णतः प्रभूस अर्पण

करण्यास प्रवृत्त केले. ज्यांनी 1844 च्या सातव्या महिन्यात प्रभु येईल अशी घोषणा केली, त्यांनी भविष्यसूचक कालखंड त्या वेळेपर्यंत पोहोचतात हे स्पष्टपणे पाहिले; म्हणून, आगमन 1843 मध्ये होईल हे सिद्ध करण्यासाठी कालखंडांवरून जो पुरावा सादर करण्यात आला होता, त्यानेच ते 1844 मध्ये होईल हे सिद्ध केले. मग आम्हाला गणना करण्याच्या त्या पद्धतीतील एक चूक दिसली, ज्यामुळे 2300 दिवसांचा शेवट 1843 मध्ये होत होता. आगमनाविरुद्ध लिहिणाऱ्यांपैकी कोणालाही ती दिसली नाही. दैवी व्यवस्थेच्या हाताने—मोठ्या 'P' सह—त्या चुकीला—एकवचनी—ती दिसण्याची वेळ येईपर्यंत झाकून ठेवले. ती चूक अशी होती की, 2300 मधून पूर्ण 457 वर्षे वजा करण्यात आली, आणि त्यामुळे 1843 उरले, परंतु ज्या वेळी आज्ञा निघाली आणि ज्यापासून 70 आठवड्यांची गणना केली जाते, त्या वेळी इ.स.पू. 457 या वर्षातील जो भाग आधीच निघून गेला होता, त्याचा काहीही विचार करण्यात आला नाही.

“आपले मन त्या कालबिंदूकडे, [1843,] वळविले गेले, कारण विविध भविष्यवाणीतील कालखंडांची गणना त्या त्या वर्षापासून केली असता—ज्या वर्षामध्ये त्यांच्या आरंभास चिन्हांकित करणाऱ्या घटनांच्या पूर्णतेचा काळ श्रेष्ठ कालगणकांनी निश्चित केलेला आहे—ते सर्व त्या वर्षाच समाप्त होत असल्याचे दिसून येत होते.”

आता तो आपल्याला त्या भविष्यवाणीतील कालखंडांविषयी सांगतो, जे 1843 मध्ये समाप्त होतील असे त्यांना वाटले होते.

“तथापि, हे केवळ वरकरणीच होते.” 1843 मध्ये त्यांचा शेवट झाला असे केवळ वरकरणीच दिसत होते. त्यांना असे आढळून येईल की त्यांचा शेवट 1844 मध्ये झाला.

“‘सात काळ,’ किंवा 2520 वर्षे, यांची गणना आम्ही मनश्शेच्या बंदिवासापासून करतो; आणि ही तारीख कालगणनाकारांनी मोठ्या एकमताने इ.स.पूर्व 677 अशी निश्चित केलेली आहे.’ हे ते ज्या भविष्यवाणीतील कालखंडांशी व्यवहार करीत होते तेच होते. ‘या कालखंडाच्या आरंभासाठी आम्ही कधीही याच एकमेव तारखेपासून गणना केली आहे; आणि 2520 वर्षांतून इ.स.पूर्व 677 वजा केल्यास इ.स.1843 उरते. तथापि, आम्ही हे लक्षात घेतले नव्हते की 2520 वर्षे पूर्ण होण्यासाठी इ.स.पूर्व 677 ही पूर्ण वर्षे आणि इ.स.1843 ही पूर्ण वर्षे लागणार असल्यामुळे, हा कालखंड इ.स.पूर्व 677 च्या आरंभीनंतर जितका उशिरा सुरू झाला असेल, तितकाच तो इ.स.1844 मध्ये पुढे वाढवणे आम्हांला आवश्यक ठरेल.”

“ईश्वरीय व्यवस्थेच्या हाताने त्यांच्या चुकीवर स्वतःचा हात ठेवला,” अशा भविष्यसूचक कालखंडांमध्ये 2520 हाही समाविष्ट होता.

उरियाह स्मिथ: "इ.स. 1843 नंतर वेळ पुढे सरकत गेली तशी, त्यांच्या अपेक्षित सुटकेच्या वर्षाविषयी झालेल्या निराशेची कारणे अनेकांनी विचारू लागली. तेव्हा असे दिसून आले की, भविष्यसूचक सर्व कालखंडांचा प्रारंभ आपण ज्या ख्रि.पू. वर्षात नेहमी त्यांच्या प्रारंभाचा दिनांक ठरविला होता, त्याच वर्षात मानल्यास, आपली कालगणना आणि त्यांच्या प्रारंभाचा दिनांक अचूक आहे असे गृहीत धरले तरी, ते अनुक्रमे इ.स. 1844 च्या वर्षातील काही काळ येईपर्यंत पूर्ण होणार नव्हते. अशा रीतीने, ख्रि.पू. 677 मध्ये सुरू होणारे सात काळ, म्हणजे 2520 वर्षे—ख्रि.पू. 607 मध्ये सुरू होणारा महान जुबिली, म्हणजे 2450 वर्षे [1843 किंवा 1850 या कोणत्याही चार्टवर दर्शविलेले नाही.]—आणि ख्रि.पू. 457 मध्ये सुरू होणारी दानियेलची 2300 वर्षे—या प्रत्येक वर्षाचा तो भाग, ज्यापासून हे भविष्यसूचक कालखंड अनुक्रमे दिनांकित केले गेले, त्यांच्या प्रारंभाची नोंद करणाऱ्या विविध घटनांच्या घडण्यापूर्वीच उलटून गेला होता, म्हणून प्रत्येक कालखंडाने इ.स. 1844 मध्ये तितक्याच अंतरापर्यंत पुढे विस्तारले पाहिजे होते, जितक्या उशिराने ते त्या त्या ख्रि.पू. वर्षाच्या प्रारंभानंतर सुरू झाले होते, ज्यांपासून त्यांची स्वतंत्र गणना केली जाते, म्हणजे प्रत्येकातील वर्षांची संख्या पूर्ण व्हावी, किंवा आपल्या कालगणनेची अचूकता तपासली जावी. परंतु त्या त्या ख्रि.पू. वर्षात हे विविध कालखंड नेमक्या कोणत्या वेळी सुरू झाले, याविषयी कोणताही धागादोरा नव्हता; आणि परिणामी, त्यांच्या समाप्तीच्या वर्षातील वेळ अचूकपणे निश्चित करता येत नव्हती.”

उरियाह स्मिथ आणि जेम्स व्हाइट हे दोघेही साक्ष देतात की 1844 मध्ये समाप्त होणारे म्हणून मान्य करण्यात आलेले भविष्यसूचक कालखंड 2520 आणि 2300 वर्षांचे होते; यासाठी त्यांनी Early Writings, पृष्ठ 236 पुढे, येथे एलेन व्हाइट यांनी वापरलेल्या त्याच अभिव्यक्तींचा उपयोग केला आहे.

सत्याची साखळी: विल्यम मिलर यांचे प्रारंभबिंदू देवाचे लोक शतकानुशतके अंधारात व दडपणाखाली ठेवले गेले होते. दीर्घकाल चाललेल्या पोपसत्तेच्या प्रभुत्वाच्या काळात त्यांना त्यांच्या विश्वासाचा आधारवृक्ष असलेल्या वचनापासून वंचित ठेवण्यात आले होते आणि त्यांना मानवी प्राधिकारींनी पुरवलेले अन्नच घ्यावे अशी सक्ती करण्यात आली होती. त्यांचे डोळे पृथ्वीच्या दिशेने वळविण्यात आले होते, येशूपासून दूर, "जगताचा प्रकाश," आणि त्यांच्या आशेच्या एकमेव स्रोतापासून. चुका आणि अंधश्रद्धेच्या अंधाराने त्यांना वेढून टाकले होते. स्वर्ग बहुधा अत्यंत दूर, अगदी बंदच आहे असे भासत होते. दैवी शिक्षण, सांत्वन, आणि आधार यांच्या स्पष्ट वचनांमुळे त्यांनी आपले मन भरून घेतले नव्हते. सर्वकाही काळे आणि अंधकारमय दिसत होते. संशय आणि भीतीने त्यांना निराशेने जखडून टाकले होते. क्लेशात अश्रू ढाळताना आणि हृदयात वेदना होत असताना, त्यांनी सतत असे प्रश्न केले: "देवाला कधी दया येईल काय? रात्रीचा काळ किती उरला आहे? सावल्या कधी दूर होतील?" अनेक ख्रिस्ती लोकांनी घोषित केले की पोपसत्ता हीच त्या भविष्यवाणीतील "पापाचा मनुष्य," "अधर्माचे रहस्य," आणि "लहान शिंग" होय, ज्याने स्वतःला अत्युच्चाच्या विरोधात उंचावले, संतांना झिजवून टाकले, आणि काळ व व्यवस्था बदलण्याचा विचार केला. परंतु स्वतःचे लक्ष देवाचे वचन पूर्वग्रहाविना तपासण्याकडे वळवण्याऐवजी, त्यांच्या मनांची सहज तृप्ती या शिकवणुकीने झाली की भविष्यवाणी अगम्य गूढ आहे, आणि "फक्त देवच तिचा अर्थ सांगू शकतो." त्यांनी हे मान्य करण्यास नकार दिला की दानिएल आणि प्रकटीकरणाची पुस्तके समजता येऊ शकतात, किंवा त्यांचा विश्वास त्यांच्या विश्वासमार्गदर्शक म्हणून असलेल्या देवाच्या संपूर्ण वचनावर आधारला जाऊ शकतो. पूर्वीप्रमाणेच, बहुजनांनी आपल्या आध्यात्मिक शिक्षकांच्या शिकवणीवर अवलंबून राहणेच पसंत केले. जणू परंपरेने त्यांना सांगितले होते: "येथवरच, पुढे नाही." तरीही देवाचे वचन त्यांच्या आवाक्याच्या बाहेर ठेवण्यात आले नव्हते. विल्यम मिलर हे सत्य शोधणाऱ्यांपैकी होते. इतर सुधारकांप्रमाणेच त्यांनीही संशोधनासाठी धर्मशास्त्रे उघडली आणि आपल्या श्रमांचे फल आनंदाने स्वीकारले. त्यांच्या हातात आलेल्या प्रत्येक भविष्यवाणीच्या महान साखळीत त्यांनी एक भव्य योजनेची सुवर्णकड्या शोधून काढल्या. ते सत्यापासून सत्याकडे, भविष्यवाणीतून भविष्यवाणीकडे, आणि एका उलगडलेल्या वैभवापासून पुढील वैभवापर्यंत गेले; आणि देवदूतांनी आपले शिक्षण वाढवावे म्हणून मार्ग दाखवला, जणू प्रकटीकरणाची पुस्तके एकामागून एक त्यांच्यासमोर उघडत गेली. त्यांनी पाहिले की, जसे इतरांनीही इतर विषयांतून सिद्ध केले आहे, तसेच भविष्यवाणीत सादर केलेल्या घटनांचा इतिहासात प्रत्यक्ष पूर्ततेने मागोवा घेता येतो; की शब्दशः, रूपकात्मक, उपमा, साम्य, प्रतिनिधित्व, इत्यादी सर्वांचा अर्थ त्यांच्या योग्य संदर्भानुसार घ्यावा; किंवा तर तो बायबलमधील इतर उताऱ्यांद्वारे स्पष्ट केला जावा, किंवा, जर तो शब्दशः घेतला असता तर तो समजण्याजोगा असेल, तर त्याचा शब्दशः अर्थ घ्यावा; "आणि," मिलर म्हणाले, "अशा प्रकारे बायबल त्याचे स्वतःचे उलगडणारे ठरते." "बायबलमधील प्रत्येक शब्दाचे त्याच्या विषयाशी उचित असे नेमके स्थान आहे; आणि जर देवाचे वचन अशा प्रकारे उलगडले गेले की ते प्रत्येक शोधणाऱ्यास समजू शकेल, तर साऱ्या ख्रिस्ती लोकांना किती आनंद झाला असता." "मग मी प्रार्थनेने धर्मग्रंथांच्या अभ्यासास स्वतःला अर्पण केले." (Bliss, pp. 70, 71.)

अर्ली रायटिंग्ज, पृष्ठ 230: "देवाने आपल्या देवदूताला" — देवदूत गॅब्रिएलला — "एका शेतकऱ्याच्या हृदयावर प्रभाव टाकण्यासाठी" — विल्यम मिलर — "पाठविले," "जो बायबलावर विश्वास ठेवत नव्हता, त्याला भविष्यवाण्यांचा शोध घेण्यास प्रवृत्त करण्यासाठी. देवाचे देवदूत त्या निवडलेल्या व्यक्तीकडे वारंवार आले,

त्याच्या मनाला मार्गदर्शन करण्यासाठी आणि देवाच्या लोकांसाठी सदैव गूढ राहिलेल्या भविष्यवाण्या त्याच्या समजुतीस उघड करण्यासाठी. सत्याच्या साखळीचा आरंभ त्याला देण्यात आला, आणि तो दुवा मागून दुवा शोधत पुढे जात राहिला, इतके की अखेरीस त्याने देवाच्या वचनाकडे आश्चर्य व प्रशंसेने पाहिले. तेथे त्याने सत्याची एक परिपूर्ण साखळी पाहिली. जे वचन त्याने प्रेरणाहीन समजले होते, ते आता त्याच्या दृष्टीसमोर आपल्या सौंदर्य व गौरवात उघडले. त्याने पाहिले की शास्त्रवचनाचा एक भाग दुसऱ्याचे स्पष्टीकरण करतो," — गॅब्रिएलने त्याला आपण ज्याला proof-texting म्हणतो ती पद्धत दाखविली, ओळीवर ओळ, येथे थोडे आणि तेथे थोडे.

गॅब्रिएलने त्याला सत्याच्या साखळीची सुरुवात आणि शास्त्रवचने पुराव्यासाठी उद्धृत करण्याची पद्धत दिली.

विल्यम मिलर, Advent Review and Sabbath Herald, एप्रिल 18, 1854: "पवित्रशास्त्रांच्या पुढील अभ्यासातून मी या निष्कर्षाप्रत आलो की, अन्यजातींच्या सार्वभौम वर्चस्वाची सात काळे तेव्हा सुरू झाली पाहिजेत, जेव्हा यहूदी मनःशेच्या बंदिवासाच्या वेळी स्वतंत्र राष्ट्र राहिले नाहीत; आणि सर्वोत्तम कालगणकांच्या मते ती इ.स.पू. 677 मध्ये ठरते; 2300 दिवसांची सुरुवात सत्तर आठवड्यांबरोबर झाली, ज्यांची तारीख सर्वोत्तम कालगणकांनी इ.स.पू. 457 पासून मोजली आहे; आणि 1335 दिवस, ज्यांची सुरुवात 'दैनिक' काढून टाकण्यापासून आणि उजाड करणाऱ्या घृणास्पद वस्तूच्या स्थापनेपासून [Daniel 12:11] झाली, त्यांची गणना मूर्तिपूजक घृणास्पद गोष्टी दूर केल्यानंतर पोपसत्तेच्या सर्वोच्च वर्चस्वाच्या स्थापनेपासून केली जावी, आणि मी ज्यांचा सल्ला घेऊ शकलो अशा सर्वोत्तम इतिहासकारांच्या मते, त्यांची तारीख साधारण इ.स. 508 पासून धरली पाहिजे."

एलेन व्हाईट असे म्हणते की गॅब्रिएलने विल्यम मिलरला सत्याच्या साखळीचा प्रारंभ दिला; आणि विल्यम मिलर साक्ष देतो की त्याला देण्यात आलेले तीन प्रारंभबिंदू म्हणजे AD 508, 677 BC, आणि 457 BC हे आहेत. मध्यरात्रीच्या हाकेचा इतिहास उत्पन्न करणाऱ्या या भविष्यवाण्यांचे प्रारंभबिंदू त्याला देवदूत गॅब्रिएलकडून देण्यात आले होते.

अंतिम फसवणूक: भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा नकार

निवडक संदेश, पुस्तक १, पृष्ठ ४८: "सैतान . . . खोट्या गोष्टी सतत पुढे रेटत असतो—लोकांना सत्यापासून दूर नेण्यासाठी. सैतानाची अगदी शेवटची फसवणूक म्हणजे देवाच्या आत्म्याच्या साक्षीला निष्प्रभ करणे होय." सैतानाची शेवटची फसवणूक म्हणजे भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा नाश करणे होय.

जर तुम्ही या मूलभूत सत्यांना नाकारता, तर तुम्ही त्याच वेळी भविष्यवाणीच्या आत्म्यालाही नाकारत आहात. एलेन व्हाईट 2520 वर आपली मान्यता दर्शविते. 2520 नाकारा, आणि तुम्ही मूलासह आंघोळीचे पाणीही फेकून देत आहात.

"सैतान . . . सतत बनावट गोष्ट पुढे रेटत असतो—सत्यापासून दूर नेण्यासाठी. सैतानाची अगदी अंतिम फसवणूक ही देवाच्या आत्म्याच्या साक्षीला निष्प्रभ ठरविण्याची असेल. 'जिथे दृष्टांत नाही, तिथे लोक नष्ट होतात' (नीतिसूत्रे 29:18)." ती भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा नकार करण्याबद्दल बोलत आहे आणि त्या संदर्भात असे म्हणते की, जर तुम्ही भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा नकार केला, तर जिथे दृष्टांत नाही तिथे लोक नष्ट होतात. तो दृष्टांत काय आहे? जर तुम्ही भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा नकार केला, तर तुम्हाला कोणत्या दृष्टांताचा अभाव आहे?

"दृष्टांत लिहा, आणि तो पट्ट्यांवर स्पष्ट लिहा, म्हणजे जो तो वाचील तो धावेल." हबक्कूक 2:2 (KJV). जर तुम्ही भविष्यवाणीच्या आत्म्यास नाकाराल, तर तुम्ही 1843 चा चार्ट नाकारणार आहात; आणि, जर तुम्ही हा चार्ट नाकाराल, तर तुम्ही भविष्यवाणीच्या आत्म्यास नाकारत आहात.

"सैतान कुशलतेने, विविध मार्गांनी आणि विविध साधनांद्वारे, देवाच्या उरलेल्या लोकांचा खऱ्या साक्षीवरील विश्वास डळमळीत करण्यासाठी कार्य करील. साक्षीवचनांविरुद्ध अशी द्वेषभावना चेतवली जाईल जी सैतानी

असेल." कधी कधी आपण "सैतानी" याचा विचार दुष्ट आणि भयावह कृत्यांच्या अर्थाने करतो; परंतु *Patriarchs and Prophets* मध्ये आपल्याला सांगितले आहे की, सैतान शंका सूचित करून कार्य करतो. भविष्यवाणीच्या आत्म्याविरुद्ध आणि या पायाभूत सत्यांविरुद्ध हाच सैतानी हल्ला आहे. या शंका ते लोक सूचित करतात ज्यांच्यावर आपण विश्वास ठेवला पाहिजे असे आपल्याला अपेक्षित असते.

साक्षीवचने यांच्या विरोधात एक असा द्वेष प्रज्वलित केला जाईल, जो सैतानी स्वरूपाचा असेल. सैतानाची कार्ये अशी असतील की मंडळ्यांचा त्यांच्यावरील विश्वास डळमळीत करावा, कारण याचे कारण असे आहे: जर देवाच्या आत्म्याच्या इशान्यांकडे, ताडनाकडे आणि सल्ल्याकडे लक्ष दिले गेले, तर सैतानाला आपली फसवणूक आत आणण्यासाठी आणि जीवात्म्यांना आपल्या भ्रमामध्ये बांधून ठेवण्यासाठी इतका स्पष्ट मार्ग उपलब्ध होऊ शकत नाही. Selected Messages, book 1, 48.

हे आपण समाप्तीला आणत असताना, सिस्टर व्हाइट जेव्हा म्हणतात की भविष्याबद्दल आपल्याला भीती बाळगण्यास काहीही कारण नाही, फक्त एवढेच की आपण प्रभूचे नेतृत्व विसरू नये, तेव्हा मी असे म्हणत आहे की त्या ज्या प्रभूच्या नेतृत्वाविषयी बोलतात ते म्हणजे टॅरिंग टाइमपासून बंद दरवाजापर्यंतचा इतिहास—जो "द मिडनाइट क्राय" या संज्ञेद्वारे दर्शविला गेला आहे. भविष्याबद्दल आपल्याला भीती बाळगण्यास काहीही कारण नाही, फक्त एवढेच की मिडनाइट क्रायच्या अनुभवात प्रभूने आपले कसे नेतृत्व केले हे आपण विसरू नये, आणि या नेतृत्वाशी संबंधित शिकवणीही विसरू नयेत. हा अनुभव उत्पन्न करणाऱ्या शिकवणी म्हणजे त्या तीन कालभविष्यवाण्या होत, ज्यांचा आरंभ देवदूत गॅब्रिएलने विल्यम मिलर यांना दिलेल्या तारखांपासून होतो. भविष्याबद्दल आपल्याला भीती बाळगण्यास काहीही कारण नाही, फक्त एवढेच की आपण या शिकवणी विसरू नयेत, ज्यामध्ये 2520 चाही समावेश आहे, ज्यांनी चिरंतन सुवार्तेच्या परमोच्च बिंदूमधून प्रभूने मिलराइट्सना मार्गदर्शन केले असता मिडनाइट क्रायचा अनुभव उत्पन्न केला.

स्पॉलिंग अँड मॅगन, पृष्ठे ३०५-३०६: "एक गोष्ट निश्चित आहे: जे सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट सैतानाच्या ध्वजाखाली आपली बाजू घेतील, ते प्रथम देवाच्या आत्म्याच्या साक्ष्यांमध्ये अंतर्भूत असलेल्या इशान्यांवरील आणि ताडनांवरील आपला विश्वास सोडून देतील." तुम्ही पाया नाकारता, तर तुम्ही भविष्यवाणीच्या आत्म्याला नाकारत आहात. जर तुम्ही भविष्यवाणीचा आत्मा नाकारता, तर तुम्ही पाया नाकारत आहात. ते एकमेकांबरोबरच आहेत. जिथे भविष्यवाणीचा आत्मा नाही, तिथे दृष्टांत नाही.

"अधिक समर्पण आणि अधिक पवित्र सेवेसाठीची हाक दिली जात आहे, आणि ती पुढेही दिली जात राहील. जे काही आता सैतानाच्या सूचनांना वाचा फोडत आहेत, ते शुद्धीवर येतील. काही जण महत्त्वपूर्ण विश्वासाच्या पदांवर आहेत, परंतु या काळासाठीचे सत्य त्यांना समजत नाही. त्यांच्यापर्यंत हा संदेश पोहोचविला गेला पाहिजे. जर त्यांनी तो स्वीकारला, तर ख्रिस्त त्यांना स्वीकारेल, आणि त्यांना स्वतःबरोबर सहकार्य करणारे कामगार करील. परंतु जर त्यांनी हा संदेश ऐकण्यास नकार दिला, तर ते अंधकाराच्या अधिपतीच्या काळ्या ध्वजाखाली आपली बाजू घेतील."

मला असे सांगण्याची सूचना देण्यात आली आहे की या काळासाठीची अमूल्य सत्यता मानवी मनांस अधिकाधिक स्पष्टपणे उघड होत आहे. विशेष अर्थाने पुरुष आणि स्त्रियांनी ख्रिस्ताचे मांस खावे आणि त्याचे रक्त प्यावे. समजुतीचा विकास होईल, कारण सत्य सतत विस्तार पावण्यास समर्थ आहे. सत्याचा दैवी उद्गाता त्याला जाणून घेण्यासाठी पुढे चालत राहणाऱ्यांशी अधिक निकट आणि आणखी निकट सहवासात येईल. देवाचे लोक त्याचे वचन स्वर्गीय भाकर म्हणून ग्रहण करतील तेव्हा, त्यांना कळेल की त्याचा प्रकट होणे प्रभातकाळाप्रमाणे सिद्ध केलेले आहे. जसे अन्न खाल्ले असता शरीराला शारीरिक बळ प्राप्त होते, तसेच त्यांना आध्यात्मिक सामर्थ्य प्राप्त होईल.

मिसरच्या दास्यातून इस्राएलच्या संततीला बाहेर काढून, त्यांना अरण्यातून नेत कनानमध्ये आणण्याच्या प्रभूच्या योजनेचे आपण अर्थही आकलन करीत नाही.

“सुवार्तेतून प्रकाशमान होणाऱ्या दैवी किरणांना आपण जसे एकत्र करतो, तसे यहुदी व्यवस्थेविषयी आपल्याला अधिक स्पष्ट आकलन प्राप्त होईल, आणि तिच्या महत्त्वपूर्ण सत्यांचे अधिक गहिरे मोल कळेल. सत्याचा आपला शोध अद्याप अपूर्ण आहे. आपण प्रकाशाच्या केवळ काहीच किरणांचे संकलन केले आहे. जे दररोज वचनाचे विद्यार्थी नाहीत, ते यहुदी व्यवस्थेतील गुंतागुंतीच्या प्रश्नांचे निरसन करू शकणार नाहीत. मंदिरसेवेने शिकविलेली सत्ये त्यांना समजणार नाहीत. त्याच्या महान योजनेविषयीच्या सांसारिक समजुतीमुळे देवाचे कार्य अडथळले जाते. भावी जीवन त्या नियमांचा अर्थ उलगडून दाखविले, जे ख्रिस्ताने, मेघस्तंभाच्या आच्छादनात राहून, आपल्या लोकांना दिले.” Spalding and Magan, 305-306.

जे अॅडव्हेंटिस्ट पशूची छाप स्वीकारतात आणि सैतानाच्या ध्वजाखाली उभे राहतात, ते प्रथम भविष्यवाणीचा आत्मा नाकारतात.

या उताऱ्यामध्ये दोन वर्ग आहेत: जे प्रभूला जाणून घेण्यासाठी पुढे चालत राहतात, त्याचे देहभक्षण करीत व त्याचे रक्तपान करीत राहतात, आणि देवाच्या वचनाचा अभ्यास करीत राहतात; आणि जे तसे करीत नाहीत. सत्याची उकल अद्याप पूर्ण झालेली नाही; पवित्रस्थानाच्या सेवेविषयी त्यांच्याकडे अशा गोष्टी सांगण्यास असतील ज्या अजून सांगितल्या गेल्या नाहीत. ते ख्रिस्ताच्या काळातील व्यवस्थाबदलावर भर देतील, जो मिलराईट काळातील बदलाचे पूर्वछायांकन करीत होता, आणि त्या व्यवस्थेकडे निर्देश करीत होता जेव्हा ख्रिस्त मृतांच्या न्यायापासून जिवंतांच्या न्यायाकडे वळतो. पवित्रस्थानाविषयी आणि व्यवस्थांतील या बदलांमध्ये प्रभू आपल्या आत्म्याच्या ओतण्याद्वारे आपल्या हालचाली कशा चिन्हांकित करतो, याविषयीही त्यांच्याकडे सांगण्यास गोष्टी असतील.

आणखी दोन उद्धरणे, आणि आपण जवळजवळ पूर्ण केले आहे.

जे सातव्या-दिवशीचे अॅडव्हेंटिस्ट मध्यरात्रीचा घोष नाकारतात, ते त्या मार्गावरून खाली पडतात; मध्यरात्रीच्या घोषाचा इतिहास निर्माण करणारे प्रभूचे मार्गदर्शन आणि सैद्धांतिक शिक्षणे ते नाकारतात. हाच तो विषय आहे ज्याची आपल्याला भीती वाटली पाहिजे—त्या शिक्षणांना नाकारणे आणि त्या अनुभवाचा अर्थ न समजणे. असे करताना, आपण भविष्यवाणीचा आत्मा नाकारत आहोत.

सिस्टर व्हाईट 2520 वर आपल्या मान्यतेची शिककामोर्तब करते. 1843 च्या चार्टवरील इतर सत्यांवरही ती आपली मान्यता कशी शिककामोर्तब करते, हे आम्ही दाखवून देऊ.

जगाच्या अंतकाळी, जेव्हा आपल्या इतिहासातील सार्वकालिक सुवार्तेच्या परमोच्च बिंदूपर्यंत हे सर्व येऊन पोहोचेल, तेव्हा विल्यम मिलर यांच्या अनुभवात जसे पूर्वचित्रित झालेले दिसते, तसे तीन-टप्प्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेस अॅडव्हेंटिझमला सामोरे जावे लागेल.

विल्यम मिलर यांनी तीन चुका केल्या: (1) त्यांनी मध्यरात्रीचा घोष नाकारला आणि खालील दुष्ट जगात जाणाऱ्या मार्गावरून खाली पडले. (2) त्यानंतर त्यांनी मानवी प्रभावावर, म्हणजे जोशुआ हाइम्स याच्यावर, विश्वास ठेवला. (3) त्यांनी शब्बाथ नाकारला.

एक प्रश्न उद्भवला: “त्याने शब्बाथ नाकारला होता का, की मंदिर?” त्या कालखंडात पृथ्वीवरील मंदिरापासून स्वर्गातील मंदिराकडे झालेल्या शिकवणीतील बदल मिलरला कदाचित पूर्णपणे समजला नसावा. जेव्हा एलेन व्हाइटला परमपवित्र स्थानी नेण्यात आले, तेव्हा तिने कराराच्या कोशात दहा आज्ञा पाहिल्या, आणि शब्बाथविषयक आज्ञेभोवती पवित्र तेजाची प्रभा होती.

मिलरने ज्याला नाकारले ती गोष्ट म्हणजे देवाची व्यवस्था—शब्बाथ. म्हणून, मिलरने मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाला नाकारले, मग देहधारी मनुष्यांवर अवलंबून राहिला, आणि त्यानंतर पशूची छाप स्वीकारली. जगाच्या अंतकाळी हेच पुन्हा घडते.

टेस्टिमोनीज, खंड ५, पृष्ठ २११: “येथे आपण पाहतो की चर्च—प्रभूचे पवित्रस्थान—हेच देवाच्या कोपाच्या प्रहाराला प्रथम बळी पडले. ते प्राचीन पुरुष, ज्यांना देवाने महान प्रकाश दिला होता आणि जे लोकांच्या आध्यात्मिक हितसंबंधांचे रक्षक म्हणून उभे होते, त्यांनी आपल्या विश्वासाला तडा दिला होता.” ती येथे यहेज्केल ८ आणि ९, म्हणजे शिक्कामोर्तब, यांवर भाष्य करत आहे. सिस्टर व्हाइट म्हणते की यहेज्केल ९ मधील शिक्कामोर्तब हेच प्रकटीकरण ७ मधील शिक्कामोर्तब आहे. ती १,४४,००० जणांच्या शिक्कामोर्तबाच्या कालावधीविषयी बोलत आहे. ती म्हणते की जे रक्षक असणे अपेक्षित होते, त्यांनी आपल्या विश्वासाला तडा दिला होता.

“आपल्याला पूर्वीच्या दिवसांप्रमाणे चमत्कारांची आणि देवाच्या सामर्थ्याच्या ठळक प्रकटतेची अपेक्षा करण्याची आवश्यकता नाही. काळ बदलला आहे,” अशी त्यांनी भूमिका घेतली होती. त्यांची पहिली चूक म्हणजे मध्यरात्रीच्या घोषणेला विरोध करणे, असे म्हणत, “मध्यरात्रीच्या या घोषणेच्या इतिहासात जे घडले, ते पुन्हा घडत नाही.” ते मार्गावरून भरकटत आहेत.

“ही वचने त्यांच्या अविश्वासाला बळकटी देतात, आणि ते म्हणतात: प्रभु ना चांगले करील, ना वाईट करील. न्यायाने आपल्या लोकांची भेट घेण्याइतका तो अतिशय दयाळू आहे. अशा प्रकारे ‘शांती आणि सुरक्षितता’ हीच त्या लोकांची आरोळी असते, जे देवाच्या लोकांना त्यांचे अपराध आणि याकोबाच्या घराण्याला त्यांची पापे दाखविण्यासाठी पुन्हा कधीही आपल्या आवाजाला कर्ण्यासारखा उंचावणार नाहीत. हे भुंकण्यास नकार देणारे मुक्या कुत्र्यांसारखे लोकच अपमानित देवाच्या न्याय्य सूडाचा अनुभव घेतात. पुरुष, कुमारिका, आणि लहान मुले सर्वजण एकत्र नाश पावतात.” Testimonies, volume 5, 211.

यिर्मया, विल्यम मिलरच्या दुसऱ्या अपयशाविषयी बोलताना, म्हणाला, “परमेश्वर असे म्हणतो: जो मनुष्य मनुष्यावर भरवसा ठेवतो, आणि देहाला आपला आधार करतो, आणि ज्याचे हृदय परमेश्वरापासून दूर जाते, तो शापित आहे.” यिर्मया 17:5 (KJV). जर तुम्ही एखाद्या मनुष्यावर विश्वास ठेवता, तर तुमचे हृदय परमेश्वरापासून दूर जाते.

शेवटी होणारा पहिला नकार म्हणजे मध्यरात्रीची हाक होय, जी देवाच्या सामर्थ्याच्या प्रकटीकरणाची पुनरावृत्ती आहे. दुसरा म्हणजे देहावर अवलंबून राहणे. तिसरा म्हणजे रविवारचा कायदा.

फक्त दोनच वर्ग असू शकतात. प्रत्येक पक्षावर स्पष्टपणे ठसा उमटलेला आहे—किंवा जिवंत देवाचा शिक्का, किंवा पशूची अथवा त्याच्या प्रतिमेची खूण. आदामाचा प्रत्येक पुत्र आणि कन्या आपला प्रमुख म्हणून ख्रिस्त किंवा बाराब्बा यांपैकी एकाची निवड करतो. आणि जे सर्व स्वतःला अविश्वासूच्या बाजूला उभे करतात, ते सैतानाच्या काळ्या ध्वजाखाली उभे आहेत, आणि त्यांच्यावर ख्रिस्ताला नाकारणे व त्याचा अपमानपूर्वक उपयोग करणे असा आरोप ठेवला जातो. त्यांच्यावर जीवन व गौरवाच्या प्रभूला जाणूनबुजून वधस्तंभावर खिळण्याचा आरोप ठेवला जातो.” Review and Herald, January 30, 1900.

एक गोष्ट निश्चित आहे: जे सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट सैतानाच्या ध्वजाखाली आपली भूमिका घेतात, ते प्रथम भविष्यवाणीच्या आत्म्यावरचा आपला विश्वास सोडून देतील.

अॅडव्हेंटिझम विल्यम मिलर ज्या त्रि-टप्प्यांच्या परीक्षाप्रक्रियेत अपयशी ठरला, त्याच प्रक्रियेची पुनरावृत्ती करतो. परंतु देवदूत मिलरला उठवून त्याला त्याच्या तारणकर्त्याकडे घरी नेण्यासाठी प्रतीक्षेत आहेत. पशूची खूण स्वीकारणाऱ्या अॅडव्हेंटिस्टांसाठी, त्यांची वाट पाहणारे ते देवदूत नाहीत.

“पुन्हा पुन्हा मला दाखविण्यात आले आहे की देवाच्या लोकांचे भूतकाळातील अनुभव मृत तथ्ये म्हणून गणले जाऊ नयेत. या अनुभवांच्या अभिलेखाशी आपण मागील वर्षाच्या पंचांगाप्रमाणे वागू नये. हा अभिलेख स्मरणात ठेवावयाचा आहे, कारण इतिहास स्वतःची पुनरावृत्ती करील.” Publishing Ministry, 175.

आपल्याला मध्यरात्रीची आरोळी का स्मरणात ठेवण्याची आवश्यकता आहे? कारण इतिहासाची पुनरावृत्ती होणार आहे. या इतिहासात, जी संदेशवाणी हालचाल घडवून आणेल ती 2520 आणि 2300 हीच असेल; याच कारणास्तव लोक मंडळ्यांमधून बाहेर पडतील.

परंतु हा इतिहास, मध्यरात्रीची हाक, प्रत्यक्षात पुन्हा घडणार आहे का, की तो केवळ काही इतिहासच आहे? पुढील उद्धरण लक्षात घ्या:

एक जग आहे जे दुष्टतेत, फसवणुकीत आणि भ्रमात, मृत्यूच्या अगदी सावलीत पडलेले आहे,—झोपलेले, झोपलेले. त्यांना जागे करण्यासाठी कोण आत्म्याच्या वेदना अनुभवत आहे? कोणता आवाज त्यांच्यापर्यंत पोहोचू शकतो? माझे मन भविष्यकाळाकडे नेले गेले, जेव्हा संकेत दिला जाईल: “पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटावयास बाहेर पडा.” परंतु काही जण आपल्या दिव्यांची भरपाई करण्यासाठी तेल मिळवण्यास विलंब करतील, आणि तेव्हा फार उशिरा त्यांना समजेल की तेलाने दर्शविलेले चारित्र्य हस्तांतरित करता येत नाही. Review and Herald, February 11, 1896.

मध्यरात्रीच्या हाकेबाबतचा हा इतिहास अक्षरशः पुन्हा घडतो.

एलेन व्हाइट यांनी हे समजले होते की 2520 ही एक वैध काळविषयक भविष्यवाणी होती, आणि प्रभूने तिचा उपयोग विलंबकाळ निर्माण करण्यासाठी केला होता—तो निराशेचा अनुभव, ज्यामुळे असा अनुभव घडून आला की ज्याने पुरुष व स्त्रिया यांना विश्वासाने ख्रिस्तासमवेत परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यास तयार केले.

आतापर्यंत आपण 2520 हे बायबलमधून सिद्ध करण्याचा प्रयत्न केलेला नाही. हबक्कूकच्या दोन पाट्यांच्या या अभ्यासात, प्रथम आपण हे स्पष्ट करू इच्छितो की आज अॅडव्हेंटिझमद्वारे नाकारले जात असलेल्या या शिकवणींना एलेन व्हाइट मान्यता देते; त्यानंतर आपण बायबलविषयक अभ्यासाकडे वळू.